

DIOGEN

pro mladost kultura magazin pro youth culture magazine



www.diogenpro.com

Year IV - Issue Broj 2 (39) October 2013



SPECIAL EDITION of DIOGEN pro culture magazine - DIOGEN pro youth culture magazine





DIOGEN

pro kultura maqazin pro culture magazine



ISSN 2296-0910

ISSN 2296-0929

ISSN 2296-0937



SABAHUDIN HADŽIALIĆ

Glavni i odgovorni urednik.
od 01. 09. 2012.

Istaknuti samostalni umjetnik
Rješenjem (Broj: 12-40-12388/13)
Ministra Kantona kulture i sporta
Kantona Sarajevo od 1.1.2013.



<http://einhornswisse.weebly.com>

<http://sabahadzi.weebly.com>

E-mail: contact_rditor@diogenpro.com

Mobile: +387 63 111 052

SARAJEVO (BiH)

SAMIRA BEGMAN

Zamjenik gl. i odg. urednika od 1.09.2010.g.
i u ime Einhorn Verlag, Kuscnacht,
Švicarska - od 01. 10. 2012.



<http://einhornswisse.weebly.com>

<http://samirabegman.weebly.com>

E-mail: kultura.kreativa@diogenpro.com

KUSNACHT (CH)

ĐURĐA VUKELIĆ ROŽIĆ

Zamjenik gl. i odg. urednika za
haiku (predstavljanje, analiza, info)
Od 01. 03. 2012.



<http://diogenplus.weebly.com/djurdja-vukelic-rozic.html>

<http://www.worldhaiku.net/poetry/si/d.v.rozic/d.v.rozic.htm>

<http://diogen.weebly.com/haiku.html>

E-mail: haiku@diogenpro.com

Mobile: + 385 01-2882-716

IVANIĆ GRAD (RH)

TATJANA DEBELJAČKI

Zamjenik gla. i odg. urednika
a intervjuje i saradnju sa
magaznima/časopisima.



<http://tatjana-debeljacki.blogspot.com/>

E-mail: interviews.itervjui@diogenpro.com

Mobile: +381 64 3332220

UŽICE (RS)

ALMA JEFTIĆ

Zamjenik gl. i odg. urednika
Kultura sjećanja

Od 1.9.2013.



<http://www.diogenpro.com/evropa-urbi-et-orbi.html>

<http://diogenplus.weebly.com/alma-jeftic.html>

E-mail: kultura.sjecanja@diogenpro.com

Mobile: + 387 61 240 029

ZENICA (BiH)

GORAN VRHUNC

Zamjenik gl. i odg. urednika
(Madost živjeti traži-Diogen budućnost).

Od 01. 09. 2010.



http://diogenis.0fees.net/autori.authors.goran.vrhunc_files

autori.authors.goran.vrhunc

E-mail: youth.mladi@diogenpro.com

Mobile: +387 61 493 882

SARAJEVO (BiH)

PREDGOVOR

Gola kao istina ili kao žena riječ, stih, strofa, poezija. Vaša i naša borba, protiv beznađa, protiv svakodnevnice, monotonije, često u potrazi za sobom, svojim sopstvom, a još češće bijegom od sebe na kiši, na suncu, s ljubavlju i bez ali s trunkom nade da može i drugačije.

Teško je stajati na mjestu ili se kretati željenim putevima kad se sa svih strana osjećaju pritisci društva i pojedinca. Poezija tu nije samo puki ispušni ventil nagomilanih frustracija već odbrana od tame svjetlom, ponekad i tamom, od laži istinom ma koliko da boli, ako boli uopšte.

Pred vama je Diogen pro youth No. 2, specijalni broj DIOGEN pro kultura magazina. Nakon prvog broja 2010.g. u kojem su predstavljani autori Diogenes Poetes trupe i njihova poezija od 1 do 4 susreta i u ovom broju predstavljanje se nastavlja. Sakupljena je poezija koja se govorila od 5 do 8 susreta.

Objedinjene su razlike u zajedničkom stremljenju, poeziji i kao takvi možda nećemo promijeniti svijet ali ni svijet neće promijeniti nas.

Diogenes Poetes trupa - Sarajevo

Goran Vrhunc
Zamjenik gl. i odg. urednika

Diogen pro art
Verfügbarkeit Zugänglich im
Internet
Schlüsseltitel Diogen pro art magazine
Titel Diogen pro
art magazine [Elektronische Ressource]
Verlag Künsnacht : Einhorn
Verlag, S. Begman, 2010-
Aktuelle Erscheinung
Monatl.
Zählung No. 1 (Okt. 2010)-
Anmerkung Titel von Website (gesehen am 01.10.2012)
Anmerkung Beschreibung
und URL werden nicht
aktualisiert
ISSN 2296-0910
URI <http://diogen.weebly.com/>

Grafički dizajn / Graphic design
Od / As of 15.9.2012.
DTP- InDesign ARS Studio
Sarajevo & Bugojno

DTP- InDesign
ARS Studio
Sarajevo & Bugojno



Copyright © 2013 DIOGEN pro cultura magazine & Einhorn Verlag S. Begman, Künsnacht, Schweiz
Design: Sabi / Autors & Sabahudin Hadžialić. Design LOGO magazine - Stevo Basara.

All Rights Reserved. Publisher: Einhorn Verlag S. Begman, 8700 Künsnacht, Schweiz
WWW: <http://einhornswisse.weebly.com/>

Contact Editorial board E-mail: contact_editor@diogenpro.com; WWW: <http://sabahadzi.weebly.com/>
Narudžbe/Order: einhornverlag@diogenpro.com

Pošta/Mail: Freelance Editor in chief Sabahudin Hadžialić, Grbavička 32, 71000 Sarajevo i/ili Dr. Wagner 18/II, 70230 Bugojno, Bosna i Hercegovina

SADRŽAJ

IVONA JUKIĆ SRDIJAN MRŠIĆ IRENA MARIĆ
 MARKO RAGUŽ MIRZA OKIĆ DALILA KRASNIĆ
 ENES BARUČIJA JASMIN HASANOVIĆ INES KADIĆ
 LEJLA ALIMANOVIĆ GORAN VRHUNEC ELVIRA ČORBO
 EMINA SMAJEVIĆ MILAN STANČIĆ - KIMI
 TEA PENTIĆ AMRA BOŽOVIĆ MAJA HADŽIĆ
 KENAN ČENGIĆ MELISA LIPJANKIĆ

PLUS
 PETI SUSRETI
 UZ ZVUKU
 GITARE

PETI SUSRETI DIOGENES POETES
<http://diogenespoetes.weebly.com>

STAGE 18. 09. 2010.
VILSONOVO ŠETALIŠTE
 S POČETKOM U 17:00

5

STRANA

23

TRAŽE SE
PJESNICI 6. SUSRETA
DIOGENES POETES
 VIŠE O NJIMA NA [DIOGENESPOETES.WEEBLY.COM](http://diogenespoetes.weebly.com)

Ivona Jukić	Mirza Okić
Irena Marić	Nejra Gadžo
Jasmin Hasanović	Dino Kajević
Dalila Krasnić	Elvira Corbo
Enes Baručija	Melisa Lipjankić
Ines Kadrić	Aida Herceg
Mirzeta Memisević	Lejla Alimanović
Emina Smajević	Srdan Mršić
Milan Stanić - Kimi	Tea Pentić
Goran Vrhunec	svi ostali koji su prijavili pjesme

02.10.2010.
 U PARKU KOŠEVO
 S POČETKOM U 17:00
 PRIDRUŽITE SE



<http://diogenespoetestrupa.weebly.com>

mail: diogenespoetes@gmail.com

<http://diogenespoetes.weebly.com>

7. susreti
 diogenes poetes
žuta tabija
 16.10.2010.
 s početkom u 17:00

pratnja
 uz gitaru
 Bojan Dizdarević

učestvuju

Amra Božović • Enes Baručija • Nejra Gadžo
 Goran Vrhunec • Irena Marić • Ivona Jukić
 Dino Kajević • Jasmin Hasanović • Srdan Mršić
 Dalila Krasnić • Milan Stanić • Selma Zulić
 Mirza Okić • Tea Pentić • Elvira Corbo
 Aida Herceg • Emina Smajević • Anita Konjicija
 Vanja Vuković • Memnun Trako

43

STRANA

52

8 SUSRETI
 DIOGENES POETES

30.10.2010.
 GALERIJA BORIS SMOJE
 S POČETKOM U 17:00

BOJAN DIZDAREVIĆ
 PRATNJA UZ GITARU

MEMNUN TRAKO IVONA JUKIĆ
 DALILA KRASNIĆ GORAN VRHUNEC
 IRENA MARIĆ NERMUN AGANOVIĆ
 ANITA KONJICIJA VANJA VUKOVIĆ
 SRDAN MRŠIĆ MIRZA OKIĆ
 ELVIRA ČORBO ENES BARUČIJA
 TEA PENTIĆ AIDA HERCEG

IVONA JUKIĆ SRDJAN
MARKO RAGUŽ

MARIĆ
KRASNIĆ
KADIĆ
ČORBO
KIMI
ADŽIĆ
ANKIĆ

IVONA JUKIĆ SRDJAN MRŠIĆ IRENA MARIĆ
MARKO RAGUŽ MIRZA OKIĆ DALILA KRASNIĆ
ENES BARUČIJA JASMIN HASANOVIĆ INES KADIĆ
LEJLA ALIMANOVIĆ GORAN VRHUNEC ELVIRA ČORBO
EMINA SMAJEVIĆ MILAN STANČIĆ - KIMI
TEA PENTIĆ AMRA BOŽOVIĆ MAJA HADŽIĆ
KENAN ČENGIĆ MELISA LIPJANKIĆ

PLUS
PETI SUSRETI
UZ ZVUKE
GITARE



PETI SUSRETI DIOGENES POETES
<http://diogenespoetes.weebly.com>

STAGE
VILSONOVO ŠETALISTE
18.09.2010
S POČETKOM U 17:00

STA
VI

S POČETKOM U 17:00

ŠETALISTE

ONA

Zaurlao košmar nedjeljnim jutrom,
ja se ne budim.

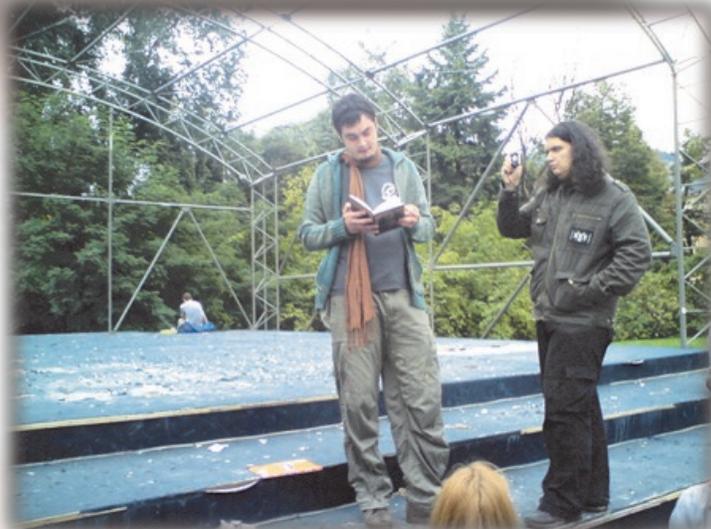
Privezan sam za svoje nebo
(možda i nisam lud)
i nije me stid
ove tame.

Nadam se da razumiješ
kad stenjem nad tobom
istresajući u tebe sav svoj bol,
poput očajnika što govori laž.

Očaj je naš putokaz.
Ne vidim kraj.

Sami smo u zvjerskom svijetu.

Sami, dadiljo, ženo, krvnice, pokajnice,
rugobo,
sestro, ljubavnice, prokletnice, izdajice,
pjesmo moja.



ONE

Šta će mi moja poezija
Ne treba ni vama
Ionako poeziju vole samo
Oni koji je pišu ili oni
Koji pokušavaju da je pišu

Poezijo, ti slaviš riječ
A to je jedino što može
Preživjeti holokaust vremena

Jednog dana bićeš moja
Postapokaliptična
Traumatična
Alternativna
Pseudomodernistička
Zabačena
Ispovijest prošlog vremena

Pa ću te ja čitati
Nesretnice

Nesuđena pratiljo

Ljubavi

Književna nagrada "Fra Grgo
Martić" za 2009. godinu.
NAJBOLJA KNJIGA POEZIJE-
PRVIJENAC



ODUSTAJEM

Ne čitam više poeziju. Sada je jedem, gutam je doslovno, opštim joj sa matericom, sve njene riječi i rečenice duge poput slonovih crijeva, žderem je dok mi ne počne izlaziti na ušne školjke. Sada je pijem, opijam se njome, oblokavam se do poetsko-alkoholnog delirijuma. Pušim je, od papira motam cigarete, rolam velike post-modernističke džointe, pripaljujem, odbijam guste oblake dima, sistematski gnojim životinju sa klještim na lijevom plućnom krilu. Sve ja to zbog tebe - Poezijo Majko. Sestrice, starija sestro.

Oni koji me gledaju misle da sam poludio. Da sam izgubljen. Oni koji me čitaju lažu da me razumiju. Oni koji me razumiju - plaše se saznanja. Mene ne dotiču njihova mediokritetska načela i principi. Ne osvrćem se, prevodim svoje nenapisane pjesme na eskimski. Jednom ću ih, te prevode, odnijeti na daleki sjever i ondje ih čitati pingvinima, lovcima na tuljane, polarnim medvjedima...

Poezija mi je danas, jučer i sutra. Poezija mi je doručak, ručak i večera. Poezija mi je žena, a žene s kojima sam se vezivao u ljubavnim čvorovima su zbog toga nerijetko bile ljubomorne. Svjestan sam svojih slabosti i mana. Uvijek prešutim ono važno. Poezija je Krv. Poezija je I.S.K.O.N. Poezija je bijela tišina između stihova, prazan prostor između strofa.

Knjige koje neću nikada čitati.

Pjesme koje neću nikada napisati.

Događaji koji se bez mene odvijaju.

Razgovori u kojima ni šutnjom ne sudjelujem.

Izložbe... Pozorišne predstave... Pjesničke večeri... Književne promocije...

Posustajem. Odustajem. Odričem se svoje poezije.



Irena Marić

promatram glas,
 misao se trga,
 bezglasno,
 lebdi bez zvuka
 i odlazi nekud...
 kuda?
 znam!
 ne znam!
 luđački sjaj obuzima mi put,
 rastačem se,
 da me nestane,
 da me ništa skriveno ne ostane...



Irena Marić

ŠTO SE GRČIŠ

Što se grčiš noćas
 iluziju crvi jedu
 ogoljela je stvarnost bijedna
 što se grčiš noćas
 zar tako je sijeda
 ona plahost nijema
 što se grčiš noćas
 nemaš crvene boje
 a slika je blijeda
 što se grčiš noćas
 to je ona ljubavi žedna

Dalila Krasnić

O KVRGAVOM DRUMU II

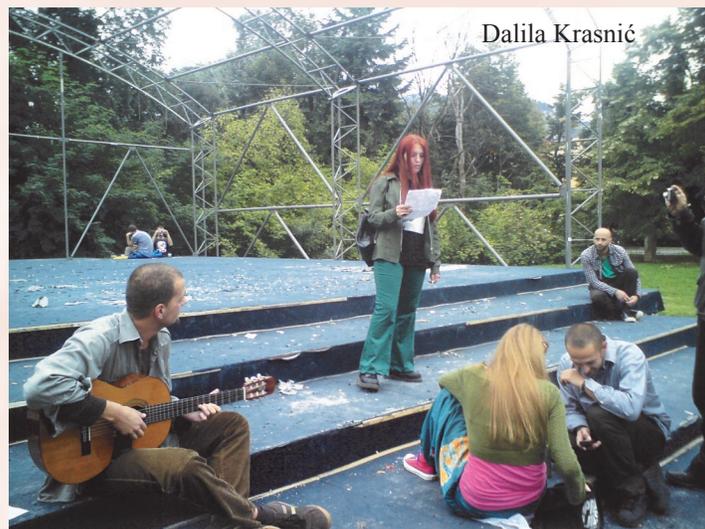
Nezapamćen iako,
Kreće se i stoji,
Bolje, u noći se pruža i ne cakli, kao stražar,
Koji čuva nepostojanja bijela i zanjeta,
U isprekidanim jecajima grube i neprestane šutnje.

Nezapamćen iako,
Upamćene izrasline njegove,
Beskrajnim leđima putuju,
Jedinom tijelu,
Zastrašene trenutkom, znoje se i prevrću.

Ali osjeća on sve tuge ovog raspuštenog svijeta,
Prigušenosti prinuđene da na njegovom tijelu-leđima paradiraju krađama,
Njegovih silno velikih i malih volja da ostane zapamćen.

I kad opet pokuša da krene i stoji,
Zastane mu samo misao i zamisao za bol,
Prinuđena nevoljko da za njim i uz njega - ne postoji.

Ukipi mu se krv bijela,
I on snježno slaga da ga boli,
A sinoć ga nepostojanost omela,
I krvari kao da mu organi-leđa jesu u funkciji,
A sinoć ga nepostojanost ostavila.



NEHOTICE JA

Nehotice ja rasklopih misli,
A poče da mi prži jetru neka mrzoća
Teško svarljivih čoškova tijelo joj bilo,
I svaki nehوتيčni dio mene je suvisli.

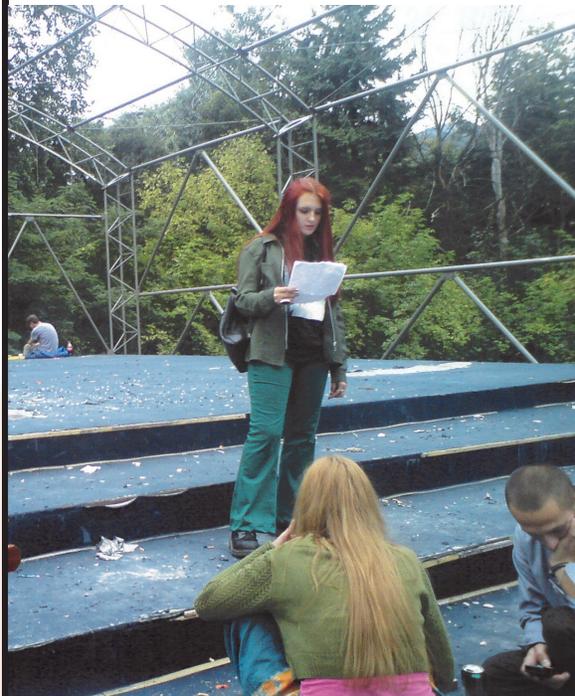
U mome produžetku produžeci su nehotice,
Mirišljavi i plačni, mržnjama čoškastim
oprani,
I daleko prašta moje lice,
U moje biće majstorski satkani.

Dok im ja istine morima pletem,
Izmrvljene igračke trpaju djetinjstvo,
Malenim obručevima velikih osmijeha,
Velikih poklika...

CMIZDRAVO KOBAJAGI

Cmizdravo kobajagi mi šapuće svana,
Sikće i škakilja na trenutke jakosti iznutra,
U čitavom ponoru nježnih luksuza tih duša,
Samo je jedna duša sluzom nepokapana.

Čovjek je sluz.

**MOJ ODGOVOR JE SKITNJA**

Krvari noć moja,
I prosanjana ljeta krvare,
Bližim se kraju veličanstvenog početka.

Pritišćem usnule duše,
Moja rosa se budi,
Magla i mokri vonj smjelosti,
Ja ti odgovaram treptajem,
Moj odgovor je skitnja...

Jasmin Hasanović

POMRČINA

U samoći
 Uronjen u tišinu
 Ispijam Smrt
 Polako dok gledam
 Ples noćnih sjena
 Oko mog' smorenog trupla

Uronjen u tišinu
 Nesnosnog bola
 Čekam prasak...

Čudna prikazanja
 Vežu me u vrtloge
 I zablude uma
 Izbezumnjen koračam
 Dok sve gubi se u magli
 I opet izranja
 Iz ničega.

Oko mene sve se ruši
 Dok se odvajam
 Od svoje kore...

Rastgan u bunilu
 I ludilu noći
 Ispijena Smrt
 Čeka me ko svoju
 Najdražu kob
 Obliječe me hladnoća
 I steže bol

Jedina vrelina
 Krv je moga sna...

...K VJEČNOSTI

Oči sklopljene su
 Ne vidim, niti ću
 Nikad više...

Odlazim daleko
 Predaleko...

Prati me kroz ova polja
 Što nikad više vidjet nećeš
 Gdje samo volja
 Pobjediti shvaćanje može

Ovdje vatra vječno bukti
 Što nit' se gasi, nit' se pali
 Ovdje svijetlo vječno svjetli

Sad sinovi smo vremena
 Stojimo u tom krugu
 Gdje tmina kroji dan



Publika i učesnici

Lejla Alimanović

NULA

Skini sada glavu.
Okači je o granu.
Izaberi masku
i ljuljaj se.

Izađi iz sebe, pokloni se rulji,
zaborav nađi tamo gdje ga nema.
Oprosti sam sebe i ponovo ruši
jer ograda leži među krošnjama.

Skini sada srce.
Zašerafi ga na Sunce.
Pokloni, voli,
Bez sebe.

Zato si Luda, koračaš sam svijetom.
Tvoj broj je nula - okreni se.
U sebi nosiš sve čarobnjake,
slobodno umri - novo Sunce rađa te.

Goran Vrhunc

HAJDE DA

Hajde da
Slavimo
Vrijeme u kojem nismo živjeli,
Hajde da
Se smijemo
Stvarima koje nismo vidjeli.

Hajde da
Tugujemo
Za nekim nepoznatim ljudima,
Hajde da
Zaplačemo
I kada ne boli u grudima.

Hajde da
Se sjećamo
Riječi koje nismo čuli nigdje,
Hajde da
Šaljemo
Ljubav bilo kome bilo gdje.

Hajde da
Pjevamo
Stihove dragih mrtvih pjesnika,
Hajde da
Sviramo
Akorde neshvaćenih
davljenika.

Hajde da
Sanjamo
Bolji svijet u makovom polju,
Hajde da
Tražimo
Put koji ne pozna tuđu volju.

BAKLAVA

Trošiš dane
na klupi
sa svojim
najboljim prijateljem
odanim i u gladi.

Ne prosiš
ne prostačiš
razočaran si u ljude,
oči tvoje
nagledale su se svega.

Ruke nose
i vuku za sobom
neimaštinu,
više ne slikaju
nemaju kome
nemaju za koga
umrla je umjetnost
ubijena kultura.

Kažeš
i na tren potoneš:
Seljaci su
prekopali asfalt
ne osvrću se za tobom,
seljaci su
napustili njive
korovi su sad u gradu.

IZUMIRANJE

Loše riječi daleko se čuju
tko, koga i gdje je ubio,
one dugo slavno odjekuju
a ubica samo gladan je bio.

Posmatraš ljude oko sebe
u svom si otuđenom svijetu,
pokušavaš shvatiti potrebe
i bit života u bumbarovu letu.

Rodiš se, živiš i onda umreš
filozofija je koja na dnu puže,
ako hodati ravno ne umiješ
od života nećeš živjeti duže.

Plavo nebo, plavo more
kiše valjaju njihove daljine,
zelene šume, zelene gore
u jesen skidaju svoje haljine.

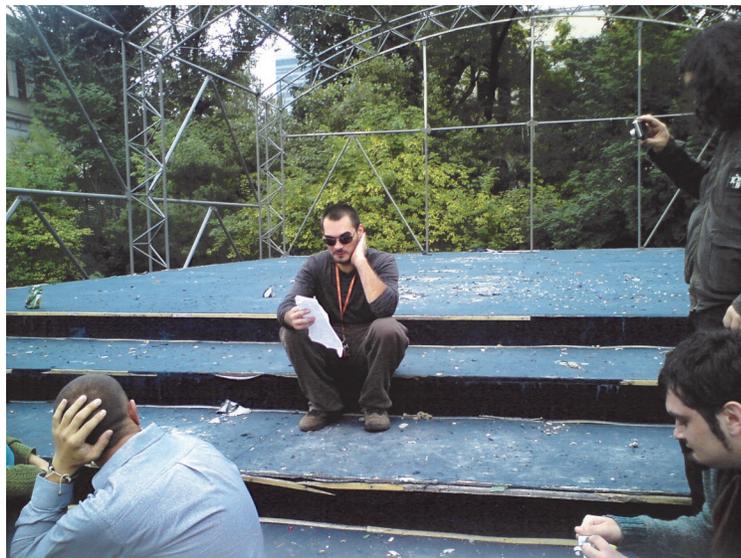
Milan Stančić - Kimi

DOK LJUBIM SVOJE REBRO

gužvam prolaznike
zauzimam mjesta
jer me ima

po leđima ptičje kandže srastaju s kožom
pluća sviraju
moja stopala deminiraju zemlju

raskrižja plutaju smireni tokom
Napokon je vidljivo golim okom



Milan Stančić

IZ BLOKIĆA BEZ LINIJA

kao mali potonuh u plicaku
u slijepim očima kupača
u iščašenju skočnog zloga
al evo, obrisi dubina izranjaju

NAD GORAMA

Nad gorama lutaju kristalne oči, taman tolko razmaknute da proleti avion. Uranjaju u morsko plavetnilo i orijentišu se pomoću roza maski. Raduju se kiši pod suncem jer im je rečeno da tako nastupa duga, i osmijehom mame ka igri međ krilima. Nad gorama su svi križevi.

ZAŠTO NOĆ NE UMIJE DA ŠUTI

Kad je nema baš je nema. Nijema ko crno mače na uglju za potpalu sva nestaje i ko da nikad se ne glasa. Mirna u pokretu i osjetljiva čeka onaj glas da je raspori, vješto da opravda njen krik. Kad je nijema baš je nema. Baš je dobro kad progovori.

Tea Pentić

SJEĆANJE

Kako sada prihvatiti?
Kako se pomiriti s tim?
Kako živjeti s činjenicom
Da te više nema,
Da nisi ovdje,
Da te neću vidjeti,
Da te neću osjetiti?

Ne!
Pomiriti se ne mogu,
A prihvatiti nikad neću.
Uvijek ćeš biti tu,
Uvijek ću te gledati...
Uvijek ću te se, ljubavi,
Ja sjećati.

LJUBAV

Svakim pogledom sve više
osjećam te,
Svakim pogledom sve više
nemam te.

Iz trenutka u trenutak
Gubim te sve više.
Sve mi je tako tiho,
Svakim trenom sve tiše i tiše.

U sjećanju mom živjet ćeš
uvijek.
Ne brini se da ću te zaboraviti...
Moje će te srce čuvati zauvijek.

MRŽNJA

Rođeni s grijehom.
Svaki dan u nama
Sve više raste,
Praveći od nas ono što ona želi.

U svakom trenutku je tu,
Kao majka, kao brat, sestra,
Otac, muž, žena.
Mržnja je uvijek tu,
Kao supružnici i u dobru i u zlu.

Mržnja posijana u svaku poru
Ove jadne, izmučene zemlje.
Mržnja ulazi u nas,
Kao naš najveći prijatelj,
Budi se s nama,
Živi s nama,
Umire s nama.

KRAJ

Diže se more,
Ruši se nebo.
Vjetrovi u tami
Odnose sve pred sobom.

Kraj nikad bliži nije bio.
Smrt dolazi na svoje
I odnosi sve što život imalo je.

Sve pogano raste
Iz zlom posijanih klica.
Brzinom svjetlosti
Odnosi sve što postojalo je.

Otrovno trnje ne dozvoljava
opstanak.
Bolesni mozgovi uzimaju maha,
Trovanjem svojim
Sve dobro ostavljaju bez daha.

Uranjam u smrt.
Odnosi me tama.
Ništa manje zlo od ovog svijeta
U kojem živim sama.



Tea Pentić

Elvira Čorbo**STARAC**

Treperi mjesec nad zaboravljenim gradom,
 Bljeska i putuje sanjalački, kradom.
 Samuje grad,
 Popločan koracima nekog ekscesnog vremena,
 Koje već odavno sumnja proguta.
 Ognjeno nebo nad gradom počiva,
 Čežnje bludne proviru iza oblaka,
 To su maske, maske od blata,
 Na njihovim licima se ne razaznaju.
 Vjetar...
 Višeznačan muk između dvaju lutki.
 Talas destrukcije leluja morem
 Izvijajući osmijehe.
 Omađijana trupla
 Usplahireno plešu hedonistički balet.
 Dijete je starac,
 Starac je dijete...
 Bore na licu,
 Kao vadi preplavljeni viškom godina,
 Sijedom kosom njišu se lađe,
 A lađe otapa so mora,
 Bjesimično lebdi i sapuće tornjevima
 Staklenu sonatu sunčanih perivoja.
 Starac zna da arhipelag kreposti vidjeti neće,
 Starac zna da je njegova pjesma gluha,
 Da njegove oaze su prazne,
 Žedan je nade, željan je proljeća,
 Gladan je vremena,
 Sirot od plakanja suhim suzama,
 Bos od lutanja...
 Starac zna da lišće opalo truhli,
 Rastapa se na zaborav i nestaje...
 Ali ne nestaje da završi kraj, već da otpočne sopstvenu slobodu.
 Ograničen je bjesom disperzije praznina u vodi mulja i avenijom klovnova.
 Zavoli me, grade i ja sam kao ti,
 Zaziva starac, a ne osjeća da je nijem.
 Vrisak uzburka more,
 A oči mu ostadoše zagledane u riječ.
 Kao da u sobi riču zidovi,
 Monumentalne kamene životinje...
 Ne plaše starca više ni sumnje ni istine...

MJESEČEVA KĆI

Ponekad nema određen način da ideš...

Da nastaviš dalje...

Ponekad je dovoljna samo misao da te odvede daleko, a ponekad samo vjetar

Da bi se ukopao u vremenu...

Tiha i mirišljava noć,

Neonska svjetla ulica,

U zraku tinja nesvakidašnja moć,

Večeras vlada njom, kraljicom svih izvještačenih lutkica.

Ona ne pokazuje faktore slabosti,

Mjesečeva kći,

Živi u iluziji.

Njenim mislima kovitlaju ljepote zemlje kojoj ni sama ne zna ime,

Zemljom snova,

Gdje se brežuljci stapaju s nebom,

Gdje mrazevi objelodanjuju dane

U kojima čeznutljivo traži krivudave puteljke

Kojim će da hodi ka slobodi,

Gdje su zvijezde snene i žmirave, neugasle,

Gdje sunce miriše na ljubav,

Negdje između svjetovnog i zemaljskog,

Okačeno o oblačasto septembarsko nebo.

Odjednom, budi je spektar suhoparnosti,

Koja ruši sliku usađenu u njene žile,

Poželi biti ptica da odleti u raj iz konfuzije,

Da odjednom zaboravi čopore misli zloslutnih,

Da odagna sve ove godine neshvaćenosti postojanja,

Gdje kroče različita jata

I ljudi i neljudi.

Kako ih prepoznati,

Da li im je u tijelima ista vatra?

Vatra opstanka za koju se bore svi,

I bezlični i opsesivni i pravedni i prokleti.

Noćas ona korača u beskrajna silovita prostranstva,

Ona i njena jezovita misao idu pod ruku, kroz noć i šipražje sivila,

a nisu mjesečari...

Ali ona se ne boji, pogled joj hrli ka daljinama,

Jednom će se raspršiti na pola i neće se ni sjećati da je ikad s njom drugovala,

Tuga misteriozna i duga, koja se pojavljuje niotkuda i vlada nedaleko od ničega,

Ali dopire do svega i svakoga, ponekad...

Ona nastavlja koračati ka beskrajnim daljinama, ka obrisu nekog novog

Početka, koji se kroz maglu naslućuje, kroz tek prosjali zračak sunca

koje najavljuje novu zoru.

LJETO PUTOKAZA

Gledala sam svježu mrlju,
 Pogleda koji prebira
 po zastorima paučinastog kroja,
 Samotno i posramljeno
 po iglama razmrljanu
 Batrljasto vapeći za ljetom putokaza.
 Ljeto putokaza je spavalo
 u ulici groblja,
 Upregnuvši šapate bezvolje
 haosima zavjetrenog sunca.
 Gledala sam kako obeščašćeno čupa i vreba,
 Škaklja i sabira pruće
 za solsticij svoga opstanka,
 neumitno snivajući težine,
 robote metalnih užasa.

Nutrine zgaženih pragova,
 Prebivaju mrljom,
 bjesnolika zaprepastenja je vrebaju.
 Izdišući uzdah parazitskih pluća,
 Razletjela se po proljetnom toplom zraku
 Mahnito i besčujno,
 Poput noćne leptirice
 Nadvila se besciljno
 Zatamnjujući krilima
 ljeto putokaza.



Elvira Čorbo



Melisa Lipjankić

Evo ti moje sise, umanji ih, zakači na ključeve,
neka vise `mjesto privjeska
Evo ti moja pička, uvećaj je,
pa se sakri u nju kad zasnježi...
Ne, nisam nastrana!
Erotična sam, a ti euforičan kada pričam o tim
stvarima.....
ja od tebe ne tražim ništa, niti mi išta pružiti možeš,
jer ti si plitak, a ja čeznem za dubinama.....

Kolika je vjerovatnoća da ćeš izaći iz svijeta magične iluzije?
Kolika je vjerovatnoća..... reci mi..... reci mi...
No, ti i dalje ne govoriš ništa... zboriti ne umiješ...
Dovodiš me kastriranog jezika do umnog orgazma....
Ja sam ona koja ti se noćima poklanja...
Dlanovima sam pokušala začepiti prazninu u tebi,
a ti si bio tako dalek, a ja ne mogu tako daleko imaginirati...
Umjesto začepljenja desilo se nešto gore, krajnja drskost...
Nisam više postojala, progutao me tvoj ambis, bez rasutih mrvica za put natrag...
A onda tebe u magičnoj iluziji nije više bilo...
Ostala sam sama u svijetu koji čak ne mogu nazvati svojim.....



Melisa Lipjankić

MOM UNAKAŽENOM OKU

prosipam kafu mimo fildžana...
prosipam maštu svuda po platnu...
zatvoriše mi jedno oko,
a ja na drugom imam manju dioptriju...
i dotok svjetlosti mi zatvoriše,
a iskrice se varniče u meni...
smanjiše mi vidik horizonta,
a ja izmaštah čeznutljive daljine...
maštom se liječim,
učim gledati svijet kroz durbin,
sada i znatno bolje škiljim
I'm pirate from Caribbean see...
I'm pirate from Mother Russia...
I'm everything I want to be...

*Nermin Ahmić***U ROJU ZLATNIH ZRIKAVACA**

u roju zlatnih zrikavaca
u pijeskom posutom zraku
skrivena iza ustreptalih lica

na purpurnom sna proplanku
ponad grebena i litica
ispod pjene morskih vala oku

sluti se zelenila tmica
daj mi glas ja stvorit ću sliku
duše ti od lotosovih latica

smrznute klepsidre kazaljku
trule dunje povrh polica
topi silen na plamenom jeziku

u roju zlatnih zrikavaca
u pijeskom posutom zraku
skrivenu iza ustreptalih lica

satira svog u ugla oku
u krajičku oka družica
onkraj igre svjetlosti na tvom kapku

kao sramežljiva Pudica
luda stabla sto vidje Lorka
bakanalijskih Venera Pudica

grudi skritih od oniks oka
što u njih zlokobno svjetluca
kao lavandni sjaj Lasusovog oka

iz roja zlatnih zrikavaca
u pijeskom posutom zraku
skrivena iza ustreptalih lica

jahači apokaliptiku
četverica opskurnih lica
obznanjuju čempresa pjesmu laku

preko trampeta i citrica
nebo sa zemljom u urliku
da mirise cedra zlosutnih ptica

ideal apokaliptiku
znam miris ljiljana latica
kao zlosutnog kosa kosi travku

u mraku blijedog ti lica

u roju zlatnih zrikavaca
u pijeskom posutom zraku
skrivenog iza ustreptalih lica



TRAŽE SE P.JESNICI 6. SUSRETA DIOGENES POETES

VIŠE O NJIMA NA DIOGENESPOETES.WEBBY.COM

Ivona Jukić
Irena Marić
Jasmin Hasanović
Dalila Krasnić
Enes Baručija
Ines Kadić
Mirzeta Memisević
Emina Smajević
Milan Stanić - Kimi
Goran Vrhunc

Mirza Otić
Nejra Gadžo
Dino Kajević
Elvira Čorbo
Melisa Lipjankić
Aida Herceg
Lejla Alimanović
Srdan Mršić
Tea Pentić

*i svi ostali koji po
izjavlju poeziju*

02.10.2010.
U PARKU KOŠEVO
S POČETKOM U 17:00
PRIDRUŽITE SE

PARKU KOŠEVO
S POČETKOM U 17:00
PRIDRUŽITE SE

Sabahudin Hadžialić

Raskršće svijetova

I DIO

KUTIJA ŽIVOTA



MOSTART

Cijena u maloprodaji...E-mail: mostart@eunet.rs

(15 KM za BiH / u Srbiji - protuvrijednost RSD) Za Srbiju: Telefon/Fax: + 381 11 316-23-46;



Mobilni telefoni: +381 64/111-64-12; +381 62/21-64-12; Info
- Izdavačka kuća Most Art, Beograd,
Srbija: <http://www.mostart.co.rs/>
Knjiga se može kupiti i u knjižarama u Srbiji sa kojima
sarađuje MostArt.

Za Bosnu i Hercegovinu: Knjiga se može kupiti ekskluzivno u
knjižari Buybook, Radićeva 4,
Sarajevo: <http://www.buybook.ba/>
Tel.: +387 (0)33 552 745

Uskoro informacije i za ostale prostore Jugoistočne Evrope.

Ivona Jukić

STAKLENE VILE

Plišane lutke prave se lude,
dok im, rasplićući svoje pletenice,
pripovijeda bez daha
kako je jučer iz potoka pored puta
pred nju skočila staklena vila.

Prave se da joj vjeruju
jer je vole, a čak i one znaju
da vile od stakla ne postoje.

KAŽE SMRT

Zauvijek sam zapisana vječnosti
kojoj pripadaju samo rijetki.

Odbacujem prstenje...

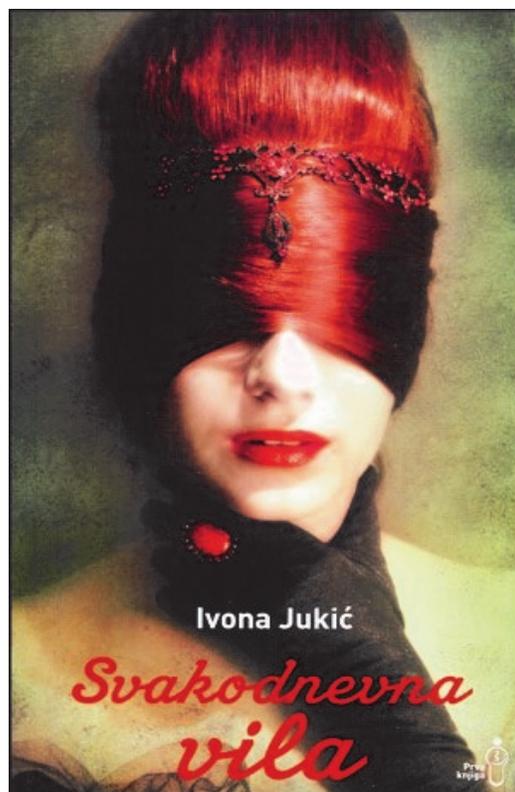
Propada kroz svih devet svjetova
koji su samo bogatstvo našeg uma,
inje se hvata na noktima,
nakon mene samo tišina.

RAZIGRANA

Ona voli da čita zabranjene natpise,
zubima kida nepismene,
pije kafu bez šećera,
među prstima joj pucketa cigareta.

Noću pleše po ruševinama iznad grada,
smatraju je preglasnom, a nekad bez glasa.
Ona njih ne smatra, samo ponekad, i to crvima.

Najdraža boja joj je crvena,
ali ona nije više djevojčica...



IVONA JUKIĆ
"Svakodnevna vila".
Buybook (Sarajevo)
2010.

Jasmin Hasanović

KROZ NEMIRE PRETKAZANJA

Oni, mrtvilo što vide
 Buđenje zaleđene oluje
 Prolom neba i crnilo dana
 Sa horizonta odnose noćas Sunce

A kad sve prođe,
 I protutnja svo zlo
 U pustoši raznesenoj kletvom
 Kroz nemire predkazanja
 Još jedan plam će da gori

Posljednji mrtvac gleda nebo
 U dogmi iskušenja
 Dal' da probudi usnule zvijezde
 I donese novu bol
 Il' vrati Sunce
 Nikome...?



U
č
E
S
n
I
c
i

PUSTINJA ZGASLIH POGLEDA

Potopljene oči zgaslog sjaja
 Kao harmonija razlivenog ništavila
 Prijete jurišom na Svjetlo
 I klize kroz tišinu naših slutnji

Poput sablasti, gordo praznine stoje
 I raspuknuta tuga na nepreglednim poljima
 Dok odzvanja eho tišine i tihe pjesme horova
 Izgubljenih

Tiho davi se svaki dio mene, tinja poput kuge
 I dok hodim, bolno koračam, plaseć' se
 neznanog
 Plaseć' se neba nad' mnom
 Osjećam je kako dere i ruši bedeme
 Mojih osjećaja
 Vječna, bezgranična, ravnica emocija
 Pusta...

Ja ne hodim,
 Ona hodi mnom...



Učesnici

Dalila Krasnić

IZVUCI SE IZVUCI

UU cik-cak strastima kolebati se,
 Nije li je lako,
 Riječima svlačiti se,
 Nije li je teško.
 Umišljene brige kruže mi struk,
 I sve potankosti njegova bića uma,
 Pretvaraju me u cik-cak luk.
 Ja jako znam da mi smeta,
 I obigravam oko svojih ruku,
 Njegovih žamora cijela planeta.
 Zapetljivaju mi se noge,
 Prska me stid,
 Jezici zapetljavanje reć ne mogu.
 A kada proključaju svi nemiri,
 U loncu papirnatom željeznih luda,
 I kvaka na grudima uznemiri se,
 U tim obožavajućim kaputima čuda.



Dalila Krasnić

UMIŠLJAJI

Moji umišljaji pjevaju mi,
 Kako bijah svoj lični mamlaz,
 Moji umišljaji cvokoću mi
 Na uši, na srce - poeziji sam izlaz.

IZBAVI PRIKOLICU!

Izbavi prikolicu iz rijeke,
 Drvad joj tetura točkove,
 Izbavi prikolicu iz tijela,
 Pune joj sljepoočnice ljubavi.
 Izbavi prikolicu iz ormana,
 Prašina dana shrvana sama,
 Izvadi žuč iz zaključaonice,
 Vidiš kako je izigrana.

Teško da mu strelice znaju biti teško,
 U lokvama ovih i ovakvih ljudskih naravi,
 Mašini je reći krotko,
 Ganjaju se rijeke u umjetnoj travi.
 Sažimam sva strpljenja svijeta,
 Prste duše dotaći možeš,
 I zgaženog li na platnu djeteta,
 U jednoj kutiji zgusnute naći ćeš.
 Cijepanja moja sva, postala su mišem klik,
 Dok se oru želuci uvelih miševa,
 I svi krikovi izgubili su krik,
 Ne mogavši preći preko internetskih leševa.

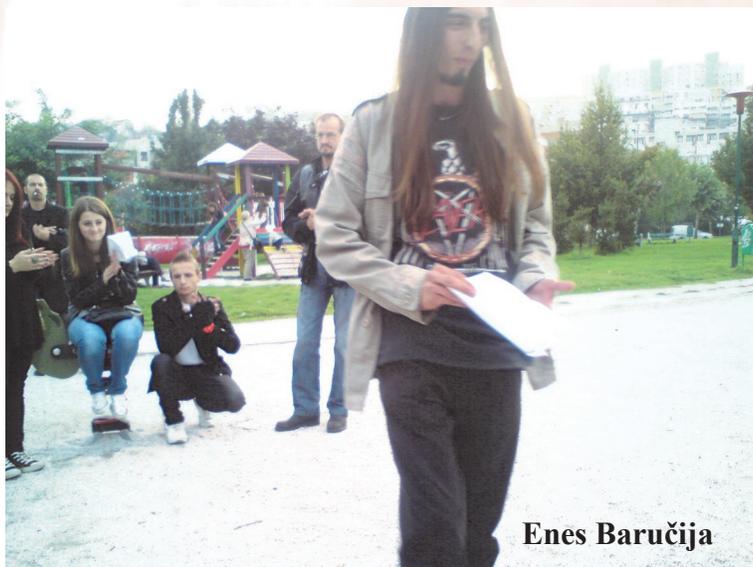
Enes Baručija

NE

Sanjam miris..
 Silovito mi trga niti sna
 Zbunjeno posmatram igru nebeskih šetača
 Oni me k sebi vode

U kraljevstvu svom odjenuše me
 Tajno blago svoje razotkriše
 ..kao vatra uzburkana bješe
 Koja ledenim dodirom kraljevstvo mi zabrani

Da li je?



Enes Baručija

IZA

Sjene. bude se
 Pločnici oholi krajem prijete
 U sebi slomljeni i po sebi istrajali

Stope na zidu oslikane
 lutaju bezumno
 Lutaju po stranicama bajke

Zatvori oči..

Ovdje su kraljevi zabranjeni
 Ovdje Bog nema moć

SAM

Kraljice noći
 Spusti vela
 U svoje kraljevstvo me povedi
 Ili priđi
 Da zajedno tišinu pijemo

Zaplešimo valcer na putevima bjesnim
 Okusi moj dah
 Čuvaj ga u sebi

Pogledom te pitam-gdje smo
 Tišinom mi odgovaraš..
 nijemim slovima me grliš

Postali smo jedno
 Pratili igru vitešku
 Iz grijeha izbjegli

Korakom bolnim-nečujnim
 ..iz tebe izranjam
 Potraži me kada vitezovi opet zaplešu



Samira Begman Karabeg

Samira Begman Karabeg

Auf der Spur des Einhorns

Tragom Jednoroga

Auf der Spur des Einhorns / Tragom Jednoroga



9 783906 108032

Ausgewählte Gedichte / Odabrane pjesme



Avery Thorn

Avery Thorn

Ferner Glanz

Dorothea Turnherr ist eine erfolgreiche Karrierefrau und führt ein geregelteres Leben. Im Zug begegnet sie dem charmanten und gut aussehenden Damien. Dieser verhält sich ihr gegenüber wie ein wahrer Gentleman und ist immer für sie da. Doch schon bald fällt ihr auf, dass er ganz anders ist als andere Männer. Und allmählich entgleist ihr das ganze Leben. Mit allen Kräften versucht sie es in den Griff zu bekommen, doch sie sinkt immer tiefer. Als sie am Tiefpunkt angelangt, wo sie alles verloren hat, ergreift sie die Gelegenheit, um Damien näher zu kommen. Erst dann dämmert es ihr, wer dieser geheimnisvolle Mann an ihrer Seite in Wirklichkeit ist.

Ferner Glanz



Milan Stančić

DA SU MOJE MISLI MORE / ASTRALNO S PREPONAMA

da su moje misli more, ove noći, jadransko more na mramornim, za seljaka i turistu uglađenim skalama, da su moje misli more u zadru bi ove noći malo ko spavo – s početka noći.

da moje misli love ribu, sutrašnji obrok sastojao bi se isključivo od marinade - simbioze sara-jevskog napitka i albanskih zelenih cvjetova. da su moje misli more, podvodna pizda i cijeli jedan podvodni univerzum bili bi haj. dobro je što nisu, misli moje more! šta bi sutra reklo dijete koje na pjaci gleda staklenaste oči okačene o mjernu jedinicu za incune u kojima gasne kompletan podvodni univerzum. šta bi rekle njegove oči u odrazu ogledala kraj staroga parka od ruševina i stakla. danas me prijatelj zva na razgovor o stopama Kristovim; (prije tačke zareza razmišljanje okonča onim «hm») al teško bos preko ruševina i stakla te ne htjedoh.

da su moje misli more sad bi slatko klizila lađa sa svježim vjetrom u jedrima. otkrivali bi se novi kameni otoci i klesalo bi se do savršenstva. sviralo bi se po egzotičnim žicama a na ramenima muškim grlile bi se bubamare. da su moje misli more ja bih se kupao nag.

Da su moje misli more
Lakše bih podnosio plimu i oseku.

da su moje misli more? - valovima bi zapljuskivale krevet gdje osedlane čekaju esena deve, i snovi kojih se sanjar teška srca odriče.

Da su moje misli more
Ja bih se kupao nag.

SVJETLA BAJA NA PERFORMANSU U TRI KORAKA (oplođenje)

Sjedili smo autoru mikrofonskih igrokaza
na ramenu, slijeva i zdesna.
Glave su skakutale stvarajuć gužvu.
Činilo se na prvu.

Druga je već se snašla
Prošavši kroz rascjep
Međ prilikama.

Treći korak je prozborio,
šeptrljiv u tišini,
vidno vidljivim glasom
u svoj svojoj slobodi:
Hik, čestitam, postali ste majka.

KAO DA SE NIJE PREPOZNALA U VALCERU ZA KRAJ DANA

kao da nije znala da sam korisnik biblioteke – da imam člansku karticu i da sam šifrovan.

kao da nije znala da volim ples njenog kišobrana u rijetkim stihovima

kao da nije znala da volim cvjetove njene haljine u revolucionarnim metaforama

kao da nije znala da mi prsti poput zmija sikću dok se molim

kao da nije znala da sam pjesnik

i da je volim.

kao da nije znala da sam stolar

moler

tapetar

rekviziter

dekorater

baštovan

zidar

sajdžija!

kao da nije znala

a sve zna.

zna da moje teleskopsko katapultiranje u jezera tinte otoka

što se uz anđele među zvijezdama gnijezde

gdje bestežinska erotika dobronamjerno siluje zastarjele misli jeste moje SVE.

kao da nije znala da sam korisnik biblioteke, da imam člansku i da sam šifrovan.

kao da nije znala,

a zna SVE.

...

i da Bog usliši Šopovu molitvu ja ću sve više da je volim –

moje srce

žudi za LIJEPIM.

MILAN STANČIĆ:
"Matica"
(2011). Sarajevo

PJESMA JEDNOG PLODA DIVLJE LOZE

Muha se od tablu odbila u čašu i napitak
začinila zategnutom kožom sunca.

Osjetim kako odlaze bolovi od silnoga trenja,
i pod kućom jutarnje zijevanje korijena.

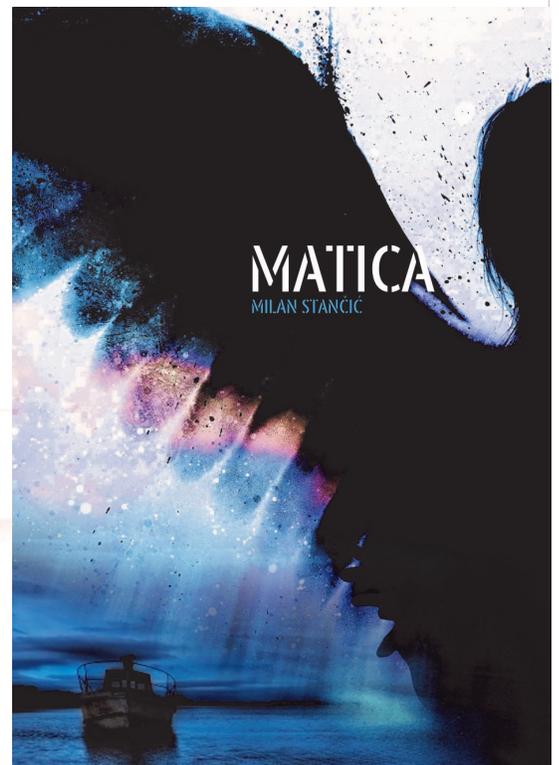
Izvijam se da zahvatim vodu iz bunara.

Ovaj put korozivne usne šupljine

kvasim dlanovima rosnim od Gospine špilje,

i tragove ostavljam u geganju šuma

najdraže mi frekvencije.



Goran Vrhunc

16. ULICA TRAŽI ČISTAČA

Oronula zapuštena
obrasla napuštena
ulica bez broja
i imena.

Bezbroj stopala
gazilo je
njeno lice,
Pljuvalo mokrilo
izmetom pokrilo
rupe u asfaltu.

Bezbroj stopala
gazilo je
njene žice.

Sama
beživotna
tišinom traži
svog čistača.

17. MUŠKARAC TRAŽI ŽENU

U polumraku
bulji u ekran
samoća do srži
stišće njegovo
hladno tijelo
u zagrljaju,
na prozoru je roletna
da ne baca pogled
na ulicu,
ne zanima ga svijetinja
koja jutrom odlazi
na posao
i u isto vrijeme se vraća,
od svjesnosti svoje
ne biva mu bolje,
postao je statistika,
postao je
muškarac koji traži slobodnu ženu,
a može i brak
i nestaje
dok na telopu
čita svoju poruku.

18. SLOBODA TRAŽI MJESTO

Razbijanje pepeljare od zid
ne umanjuje naviku,
pepeo uvijek nađe put,
svoj slobodan pad.

Kada žar proguta sebe
i ugrize požutjele prste,
trenutna bol
ubrzo je zaboravljena.

Osjećaj za stvarnost
uvijek je prisutan,
kuda god da bježiš,
vidiš,
da sva mjesta
su zauzeta.



Goran Vrhunc

Elvira Čorbo



Elvira Čorbo



VRISAK

Milozvučno ništa zavija i tlači
 Kišna ruka zgrabila je dio lica u kamenu...
 Spustila se niz oluk, tunel krabulja istopljenih razuma.
 Nije se čuo pad, a kišne oči još nisu obrisale suze.

KAO DA MI SE PRIČINI...

I kao da mi se pričini...
 Na trenutak, na periferiji.
 Na odbljesku ulice skitske,
 Na užarenom lampionu
 oznojene noći.
 Prikaza se i proguta samo sebe...
 I kao da me doziva...
 U cičanje, u mnogozvučje.
 Iza neobičnih tajstava,
 Razapete kose i svezanog vjetra.
 Čujem odzvanjanje, nagovještavam lik...
 Hladnoću i riječ..
 Kovčeg mrtvog gavrana pokopanog u snijegu
 I leti, leti...

Melisa Lipjankić

TEENAGE

osjećam da padam,
 gubim se u zamci paperjastih betonskih ploča,
 poput balerine hodam po gredi satkanoj od mojih nestalnih snova....
 ispod mene štrče igle tuđih očekivanja
 i bjesomučno vape za mojim saplitanjem....
 tako mi je lijepo plivati u bazenu prepunom mojih promašaja...
 još jedan u nizu koprca se u mom demonskom kosmosu ne videći izlaza iz mog mračnog svijeta...
 ali ova pjesma nije posvećena njemu, nipošto...
 ovo je pjesma meni,
 mom veličanstvenom egu, veličanstvenoj meni.....

BLOKADA

Blokada... tri tačkice
 Još tri tačkice i zasigurno još jedna blokada...
 Mogla bih da pišem o vjetru...
 Mersi mi kosu, destruiira granje, tjera mi povoljne misli...
 I da, mogla bih da pišem o vjetru,
 ali ne, ja imam blokadu...
 Mogla bih da pišem o rijeci...
 Teče nekim svojim tokom, remeti mi tišinu, smrdi na govna...
 I da, mogla bih da pišem o rijeci,
 ali ne, ja imam blokadu...
 Mogla bih da pišem o miru...
 Mir u svijetu, mir u tebi, mir u meni...
 I da zaista bih mogla da pišem o miru,
 i opet ta iritantna blokada...

Upisujem već devetu tačkicu.....

Jednom mi je prijatelj rekao da su žene u kurcu kada kurac nije u njima,
 a ti me pitaš jesam li u kurcu...
 Pa družo,
 sagni se,
 proviri i provjeri

Anita Konjicija

BAJKA

u sivilu magle
 nazirem samo lice
 oči i suze u njima
 čudesni oblak slutnje
 u srcu
 da desit će se
 sunce
 osmijeh u pruću
 ispunjenih snova
 i tajna
 da je sretna.

MAKU

izgubljeno je srce
 u vremenu traganja...
 za životom
 i umorno je
 i oči
 i srce
 tijelo u zarobljenosti
 mesa i kostiju,
 a duša želi u visine
 prigrliti jednu zvijezdu za sebe
 i skloniti je u svoje srce
 za bolji svijet!



Anita Konjicija

STRANAC

Kako li je samo uspio da me otjera?
 Da u sebi sakrije sve moje
 I u zaboravu da pročita
 Kako sam stranac Njemu
 U gradu
 U kojemu i kiša kad pada nije samo kiša.
 Uspio je da me otjera
 Na put gdje susrećem samo Njih
 U prolazu
 Tada sam stranac Sebi
 Kako li je Tebi?

*Tea Pentić***MRTVO PILE**

Miris pečenog
preklanog tijela
male pernate ptice
širi se dolinom
gladnih stomaka
ljudi rumenih u licu,
s noževima u rukama
i prazninom u srcu.

Slinavi od želje
za mladim mrtvim tijelom
nekada živog bića.
Viljuškom nabadaju
njegovo jedro tijelo
sve do zadnjeg dijelića.

Trag u beskraju,
osjećaj u cvatu...

PONOVO

Po ko zna koji put
moje tijelo obuzima isti,
a svaki put stran
i drugačiji osjećaj
budeći sve što je zamrlo,
sve što se zaboravilo.

Treperim od pomisli,
smijem se od želje.

Ulaziš u mene sigurno
kao brod u svoju luku,
osjećam se bezbrižno
i sretno ti pružam ruku.

NE ZNAM

U tami dana dozivam tvoje ime
pokušavajući prodrijeti u svoje misli
i iz bušotina svoga mozga
izvaditi preostale dijelove,
koje ću možda moći iskoristiti
za neki sljedeći korak...
Možda naprijed, možda nazad.

U dubini glasa osjećam čežnju
za bolnim dodirnom tvoje prljave ruke,
koja ostavlja nepogrešiv i pravilan
trag
na mome nedovoljno istraženom
tijelu.

Goreći u vatri nevinih pogleda
nestajem u svjetlu noći.



Tea Pentić i učesnici

Nejra Gadžo

PROKLETSTVO SADAŠNJOSTI

Dok hodam ulicama beznadne sadašnjosti
Stvarnost kida moje ideale..
kroz stijene prodirem..slabim životom..

Oblici nijemi..
Pogledom me sebi vuku..
Proždiru me,ostavljaju dašak nemira

Na mom tijelu..

Ljudi,vi prokleta bića..
Da li ćete ikada prestati biti dio kolotečine besmisla?
Da ćete ikada znati gdje završava put kojim koračate?
Koliko ćete još uživati u ulogama dvorskih luda
I služiti prividnom trijumviratu?

STRANAC I JA

Zašto me tako gledaš?Zašto mi sudiš?
Ti nemaš prava na to..
Ti mi ne možeš reći ko sam..
Ti ne znaš odakle potičem..
Ti nemaš pojma gdje pripadam..
Ja tebi ništa neću reći..
Ja ništa ne znam..
Zašto me sad pitaš gdje završavam
Kad ne znaš ni gdje počinjem..
Da li se stidiš?
Ti me ne poznaješ,pa zašto mi onda pričaš o meni?
Pusti me da ti ja govorim o tome,pusti me
Da ti ja pokažem ako želiš da vidiš..

Moja stvarnost je drugačija,moj svijet je čudan..
Ti ga ne poznaješ,jer stranče ti nikad nećeš biti dio njega..
TI MU NE PRIPADAŠ...



Nejra Gadžo



Nermin Aganović

LJUBAVNA 68

Dosadan si John Berrymane ovog trenutka
čini mi se tek sviće
dok te čitam uz vrištanje nekog pacijenta drugog odjeljenja
sa kojim dijelim ventilaciju.

Dosadan si Berrymane,
tvoj glas sa lakoćom nadmašuje
pacijentica koja kao da leži u krevetu pored mog,
ali u redu je,
ne moraš biti ljubomorna,
niko ne voli suviše glasne žene.

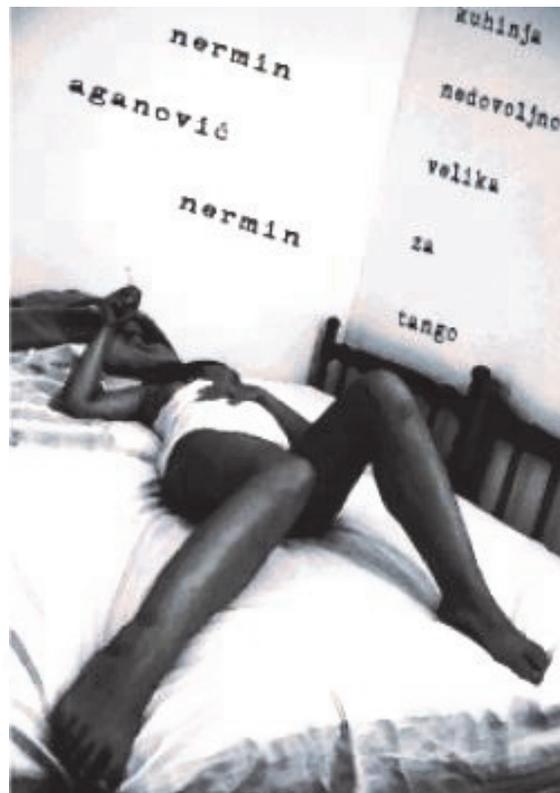
I nema se tu šta više dodati osim
zašto joj neko ne pomogne ili barem uradi nešto

bilo šta

pa da prestanem čitati Pjesme snova
i usnim nešto zanimljivije



Nermin Aganović



NERMIN AGANOVIĆ
"Kuhinja nedovoljno velika za tango".
(2010).

govoriti izgovorene riječi
jesti izjedenu hranu
snivati snivane snove
jebati jebane žene
piti ispijena pića
hodati ishodanom ulicom
zatvarati zatvorena vrata
ljubiti izljubljene usne
voziti izvozana auta
oblačiti oblačenu odjeću
disati izdisani zrak
pa ipak
i to je nešto

Memnun Trako

ČOVJEČE, SJETI SE...

Čovječe, sjeti se da si od zemlje stvoren
da si bio ništa prije nego što si rođen
i da ćeš opet u zemlji prah postati.

Čovječe, šta te ponukalo
da se odrekneš dostojanstva Bogom data,
okrenuvši leđa Stvoritelju?

Čovječe, uspravi se i sjeti da si čovjek,
budi dostojan amaneta koje ti je Bog dao,
sjeti se nagrade koju je On obećao
onima koji preporučuju istinu i strpljenje,
a nemir, strah i strašnu kaznu
onima koji su se strastima svojim predali.

Čovječe, uspio si se u zrak vinuti,
da se brzo i udobno voziš,
mrtve do određenog roka u životu držiš,
ratove pokrećeš, Božije blagodati ubireš.
Zašto dopuštaš da ti oholost i samoljublje
u životu vodilja budu?

Čovječe, ne zanosí se.
Sve što vidiš i misliš da si stvorio,
znaj da ćeš ostaviti.

Čovječe, koliko još žrtava, nasilja i nemira treba
da bi shvatio da je svaki put, pravac ili poredak,
pa bio on i novi svjetski,
ako se gradi na tuđoj ne volji, zlostavljanju i ubijanju,
osuđen na propast i teško njegovim sljedbenicima.

Čovječe, dobro znaš da su imeci i životi prolazni,
a da je u dobročinstvu spas na oba svijeta.
Spusti svoje lice na tlo i reci: Oprasti mi, Bože!
Bog voli one koji se često peru i mnogo kaju.

Čovječe, znaj da je Zemlja stanište
svih stvorenja Božijih.
Zato, ne remeti red na Zemlji kad red postoji.

SLOBODA DUŠE

Upitah se, gdje će duša?
Kad ponesu tabut moj.
Dal* nas Allah i tad kuša,
Hoću' dobit', Bože, rahmet i bereket
Tvoj?

Kad umre, dal čovjek nestaje?
Dal' je smrt sloboda duše?
I kad zađe, sunce ostaje,
Smrcu samo bedemi se ruše.

Daje Allah kišu sa nebesa,
I da iz zemlje sve niče.
U to ne vjeruje samo blesa,
A trebao bi jer i mene se tiče.

Kad čovjeka u zemlju polože,
Bez ičega je do gole kože.
Kako, onda, i sumnjati se može,
To se pitam, dragi Bože,
Da od zrna čovjekova
Oživjeti Ti ne možeš?

Svako zrno što se posije
Kada Bog odredi,
Nikne, prije ili poslije.



ODAJE TVOJE...

Znam, možda nekada i suviše tražim
dopusti mi, molim te, da zavirim
u odaje tvoje svojim izaslanikom
koji nestrpljivo čeka da ga primiš.

Pristojan je vjeruj mi
jer sam ga ja tome učio
da cilj ne opravdava sredstva
nego da je dostojanstvenost vrlina prava

Zato, bez ustezanja, primi ga
Otvori vrata odaja svojim
uživat ćeš i ti dajući gostoprimstvo
i poželjet ćeš da nikada ne izađe.

Diogenes Poetes

Amra Božović

JA

Kažeš: "Ja!"

Ko si ti?

Kažeš: "Moje!"

Šta je tvoje?

Kažeš: "Život, sve je moje!"

Kažem smrt, to je tvoje.

BOSNA I HERCEGOVINA

Ima jedna zemlja sa prozora dosta
ime nosi Bosna

Svaki prozor svoje oko širi

Iz svakog prozora sunce viri

Koji je ljepši?

Ne znam ni sama!

Jer sunce je lijepo sa svih strana.

Desna ruka sa lijevom se spaja,

to vam je djeco isto - kao kad vas grli mama.

Bosna I Hercegovina

Mirno

Spava

Samo

Skupa

Nikad

Sama

A ono I ih spaja

Kao što mene I brata

Spajaju I mama I tata.

MOSTOVI, ŠPILJE, ŠUPLJE I GNJIDE

Odlaze prvi

Dolaze drugi

Ni gori ni bolji

Ni prvi ni drugi

Mostovi, špilje, šuplje i gnjide



Amra Božović

U TANJIRIĆU MOJE MAJKE

Sarmice sestrice male
u tanjiriću moje majke
razgovaraju k'o dvije bajke.

Jedna drugu dira kupusnim listom
druga se srđi, dok govori:

"Vruće mi je, hoću da poludim!"

"Ne brini se!" – kaže ova malo veća
nisi dama pa ni sama

sad se zoveš sarma
i služiš kao hrana.

Malo zelenog kupusnug lista,
daće ti priroda čista.

Majka je kupila meso,
u mesnici malo,
na pijaci staroj.

Dodala je začim koji ljuti,
pa se stoga - ti ne ljuti!

Promijenila oblik jesi
zato budi sretna gdje si!

U tanjiriću moje majke.



21.3.2013. 3. Poetry marathon - Round table_Communicative discourse of modern poetry- Introductory word by Sabahudin Hadzialic...<http://www.diogenpro.com/2132013---world-poetry-day.html> Participating poets within discussion: Katlin Kaldmaa, Giuseppe Napolitano, Ali F. Bilir, Nihad Mesic River, Krystyna Lenkowska and all others...

RATING ★★★★★



Most Popular Videos



Welcome



SIGN UP FREE
Get your own WorldTV Channel

Fans

WorldTV
Like
9,269 people like WorldTV.



COPYRIGHT© DI O G E N pro kultura magazin- ZABRANJENO SVAKO KORIŠTENJE, PRESNIMAVANJE I/ILI DISTRIBUCIJA BEZ DOZVOLE Sabahudin Hadzialic, gl. i odg. urednik i Samira...

RATING ★★★★★



Most Popular Videos



Welcome



SIGN UP FREE
Get your own WorldTV Channel

Fans

ZBOG VREMENSKIH NEPRILIKA UMJESTO NA ŽUTOJ TABIJI SUSRETI SU ODRŽANI U
UDRUŽENJU GRAFIČARA TITO, ČOBANJA
(klub više ne postoji)

<http://diogenespoetes.weebly.com>
7. susreti
diogenes poetes
žuta tabija
16.10.2010.
s početkom u 17:00

pratnja
uz gitaru
Bojan Dizdarević



učestvuju

Amra Božović • Enes Baručija • Nejra Gadžo
Goran Vrhunc • Irena Marić • Ivona Jukić
Dino Kajević • Jasmin Hasanović • Srđan Mršić
Dalila Krasnić • Milan Stančić • Selma Zulić
Mirza Okić • Tea Pentić • Elvira Čorbo
Aida Herceg • Emina Smajević • Anita Konjicija
Vanja Vuković • Memnun Trako

GOST: ADMIRAL MAHIĆ

Goran Vrhunc

BEZ ZNAKOVA PORED PUTA

Izgubio sam svoj
Pravac kretanja
I usput pronašao Jokera,
Stavio sam ga u džep
Da se okoristim njim
Zamijenim svaku kartu.

A drveće oko mene
Obilježeno je,
Prije nego sam došao
Tu je bio copor pasa
I tražim slobodnu teritoriju
Jer stravicno mi se spava.

Ujutro mi je terijer
Vlažio čelo
Rekao mi: "Zdravo,
To drvo je moje,
Ne htjedoh da se miješam
Bio je u društvu pa se sklonih.

Osjetio sam miris
Svježe hrane na zemlji
Neko je bacio doručak,
Ali mačka je bila brža
I ja sam odjednom
Prestao bit gladan.

I pitam se kako bi bilo
Da se uopće
Rodio nisam,
Ali ne želim sad
Da se ubijem
Mada bih vrlo lako mogao.

Želim vidjeti
Kako ce da završi
I zato ostajem do kraja,
Mada sam umoran
Od ovdje i sada
I nepredvidivog sutra.

NJEMU

Ona piše:
"Ne zovi me, ne traži me
mrtva sam za tebe,
nikada više necu
raširiti noge
tvom ponosu,
zaboravi na to,
i sve one tange
koje si ukrao
iz mojih ladica
spali,
ako si covjek,
jer ne želim da te vidim
šovinisto,
i ne želim da se raspravljam
o ovome sa tobom,
nadam se da ćeš bar ispoštovati
moju želju.
Moja je zadnja.
završili smo.
Poruka poslana!.....

Nova poruka! Otvoriti?
"Da draga"



Bojan Dizdarević i Goran Vrhunc

SA RADIOM

Noćas sam slušao radio
ne činim to često
ništa nisam uradio
osim našao mjesto
za svoje tijelo,
društvena su pitanja
teška i nerješiva
noć je blizu svitanja
a san se ne ušiva
za oči moje.

Malo me muči glad
hrana je u frižideru
pod krevetom hlad
na ulici se neki deru.

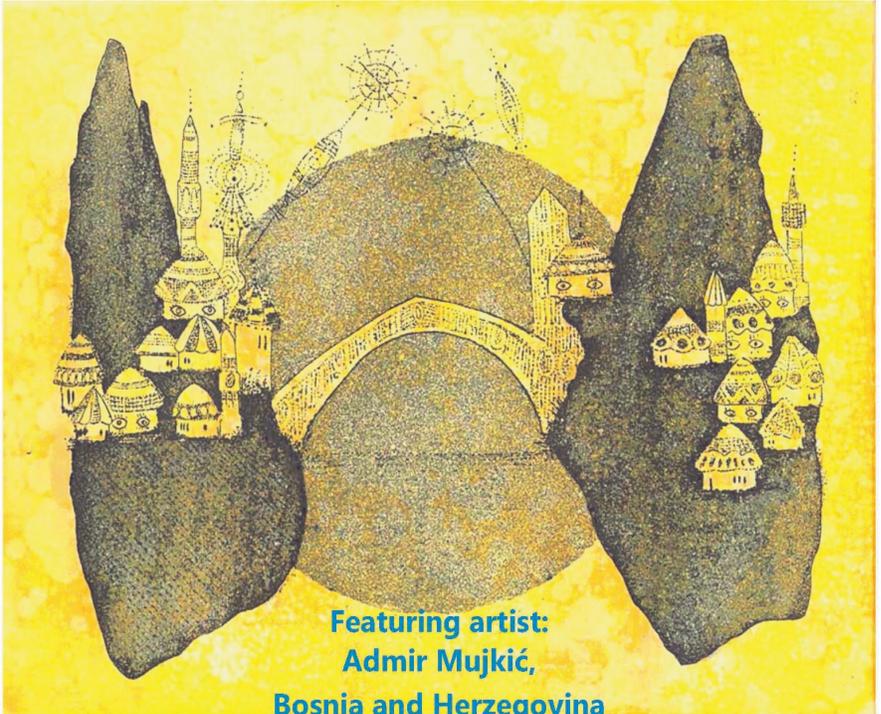
Fotelja je potonula
spiker najavljuje kraj
volja mi je utrnula
metal izgubio sjaj,
a sa radija još samo
vremenska prognoza za sutra
pi...pi...pi...piiii
uvodna pjesma jutro.
Tačno je 7 sati.

DIOGEN

pro kultura magazin pro culture magazine

www.dioгенpro.com

Year IV - Issue Broj 34 April 2013



Featuring artist:
Admir Mujkić,
Bosnia and Herzegovina

**DIOGEN pro culture magazine ...
a month for DIOGEN artist ...
and you ...**

Dalila Krasnić

SUNCE SIJA OSMIJEH

Što se sunce u granju skriva,
Da mu osmijeh na čelu biva,
I nerijetke karijese da pokaže,
Zaustilo osmijeh da kaže.
Što se naginje, upast će u rijeku,
Iskipit će mu osmijeh mamni.
Ispast će mu čovjek tajni.

PJESME ĆE DA MI PRIČAJU PRIČU

Pjesme će da mi pričaju priču.,
O čeznutljivim potragama za drugom,
Nalagat će da je bio nag,
Obgrljen sunčevim slojem.

Pričat će mi kako mu rosa,
Trčala kroz kosu i stabljike ruke,
Uživajući u milim čudima bića,
Sva moja, a sva njegova.

URIN

Lagan i srdačan, pristojno uglačan,
Masti se ružama što mu dadoše svjetlost,
Vlažan, tužan i plačan,
Prokuja mu kroz tijelo žutost.
Cupka patosima, maže mi pragove,
Topao i vreo, uzbuđenih nogu,
Pruž a se i pušta mirisne vragove,
I svi ga žele ,svi ga mogu.
Liže mi stopala, šepuri se mjestimice,
Puže bistro i zamuljeno u luk,
Pokazuje svoje ljepljivo lice,
Patosu sobe nije muk.

Milan Stančić - Kimi

Iz tematske cjeline «3 alkoholizirana Božanstva»

III (hod)

PASTELNI ELEMENTI

Krupno sam ugrabio za rep i sad me vuče,
nakrupno. Trese me od interijere, eksterijere,
trlja u kozmičke sfere,
i piči me po zgusnutoj stvarnosti:

more je u svakoj kruni
more je na vrhu pera
more je u igri
i igra veznog
o moru mnogo se zna
morem su plovili
mnogi, morem
more prenosi zvukove
i odličan je izolator
čovjek i more
svoj na svome
more je od kapi
more je za navrati
i, ovisno o cvjetanju,
sretnu se negdje
strujanja i zbroji se dva
- pa da!
gnjurci na žurci.

IMPULS KAPACITETA

izranjam na noge.
u troskoku
u doskoku
s mjesta.
čitam grafitu
titrajima natočene,
vidim svoj odraz
tren pred bonacu.
budućnost me sustigla.
energetsko polje,
anulirano neznanje,
talas domina u
pokretu pred očima.

PORAD TRAVKE DVE

iskreno urliknut ubod
usudu dat mjesta
i smjestit se u fotelju na fazon
Lady Gagine haljine od kotleta.
bit pleća svijeta i
košpicama gađat pticu.
usavršit odgovor na
kako si?,
kad već nije,
i sve što novo snije
i sve što planetarno sije.

Mirza Okić

BUGARKINJA

Dodirnuo sam joj oči pogledom,
i uživao u pogledu njenom,
dok mi je markerom stavljala zarez
na ruku života.
Sve to prije nego sam ušao
na životne daske
ograđene od nje četvrtim zidom
kog je ona vremenom
srušila.
Uživao sam gledajući je
kako graciozno
igra slobodu, kako živi
u svijetu
o kome ja samo maštati mogu.
Pratio i živio pokret njen svaki
i htio da budem dio njen.
Volio sam i veličao svaki dio njenog tjela
i divio mu se.
čak i stopalima čiji nisam ljubitelj.
Razbila je četvrti zid donoseći mi
pune šake brašna
i u svakom zrnu njegovom onoliko ljubavi
koliko u njemu čestica ima.
Uradila je to pred svima
i na tren me uvukla u svijet svoj dajući mi priliku
da joj uzvratim i uzvratio sam.
Rukama punim brašna prešao sam preko lica njenog
osjetio i čuo cvijeće, drveće i cvrkut,
Nesvjestan ostalih lica koja su zavido gledala.
Osjetio sam je postali smo jedno
svejedno mi je bilo što nas očima sjeku
počele su emocije poput
rijeke poslije snijega da teku
i onda zbog gluposti moje ona postade Euridika
a ja nesigurni nepovjerljivi
Orfej.

MY MISTRISSES

Dode tiho i probudi sunce u meni
Pokaza mi sve ljepote
I svu čudnovatost bića svoga.
Osmijehom svojim meni osmijeh na lice
stavi
I probudi u meni nešto dječije
I osjećaj meni stran.
Usnama svojim dotaknu usne moje
I kao Hermina polako ubi stepskog vuka u
meni
I učini da ponovo živim.
Na samu pojavu njenu posjeti me Afrodita
I na trenutak mi se učini
Da mi pripada svim svojim bićem.
I osjetih svu bol Danteova pakla
I podijelih svu težinu hamletova tereta
Kada saznah
Da istinski nije moja.

III

Dečko priča, ne čujem ga
Pričao sam sa njom prije nekoliko dana
Ali je nisam čuo
A ni ona mene.
Danas sam je zagrlio i poljubio,
Ali je nisam osjetio
A ni ona mene.
Otupili smo!
Oboje smo strijelci koji zadržavaju
Strijele ljubavi
I zadržavaju ih ne želeći da ih otpuste
I pogode u srce drugoga.

*Tea Pentić***STRAH**

Strah od novog početka
 čini da moje tijelo treperi
 pred dodiranjem tvoje ruke,
 koja radoznalo istražuje novo područje
 nadajući se velikom otkriću
 u porama moje kože.
 Dodiranjem izbezumljuješ malaksalo biće,
 koje te svakim trenom sve više želi
 u blizini svoga zbunjenog tijela.
 Čini mi se da se sa svakim novim početkom
 sve više bliži moj kraj...

NEDOVOLJNO DOBRA

Nedovoljno dobra za sjaj u tvojim očima
 dok me gledaš kao malo dijete
 brinući se za moje postojanje.
 Nedovoljno dobra za dodir tvoje nježne ruke
 koja nevino pokušava dotaknuti moje nečisto tijelo.
 Nedovoljno dobra za poljubac tvoj
 pun ljubavi i topline,
 jer otrovne usne ne zaslužuješ.
 Nedovoljno dobra za tvoju iskrenu riječ
 jer slijedi poslije svake moje pogane.
 Nedovoljno dobra za čisti dah tvoj
 kojeg zagađuju moje prljave misli.
 Nedovoljno dobra jer te ne zaslužujem.

Slinava pomisao na njeno golo tijelo
 prženo na laganoj vatri uz ljetni povjetarac
 koji joj njiše polumasnu kosu s bijelim mrvicama
 uljepšava njegovu večernju glad
 za netaknutim bićem,
 koje stari iz dana u dan
 zatvoreno u bolesti sna i gnjoju jave,
 koja je čini hibridnom vrstom čudne populacije
 nekada normalnog svijeta.
 Umirući po rođenju čini se sretna...

Bolesno bezumlje napacenih umova
 u dubini riječnih tokova
 uništavaju nepostojeću situaciju,
 koja ih tjera u bezumnije bezumlje bolesnih mozgova
 bolesnom opsesivnošću za nepostojanim bićima
 čineći orgazmično-neskladni užitak
 u zbunjenosti njihovih nerazvijenih genitalija,
 koje kličaju iz smrdljivo poganih sjemena njihovih predaka
 ostavljajući svakim trenom i svakim sjemenom
 poganiju đubrad vanzemaljske populacije.

Vanja Vuković

PJESMA O JESENI

Volio si jesen,
Šetnje i miris prženog kestenja
Šustanje lišća koje ponekada zvuči kao kiša.
Uskovitlane papire, huk vjetra i šaputanje.
I mene, i mene si nekada volio.
Tako si barem znao reći.
Mogao si naslutiti: da srca nisu kestenje,
ali ugodno pucketaju na žaru tvoje ravnodušnosti.
Da ljudi nisu mirisi, ali koža ih upija u sebe.
I da pogledi nisu vjetrovi,
ali mogu mnogo toga da uskovitlaju.
Ne možemo svi voljeti jesen i prženo kestenje, ali možemo voljeti.
Kao što ni za svakoga od nas ljubav nije gar što ostaje na prstima od ogunjenih kestena.
Gar možemo oprati, ljubav se lijepi za dušu.
Ti si nastavio voljeti jesen,
Šetnje i miris prženog kestenja.
Šustanje lišća koje je ponekada zvuči kao kiša.
Uskovitlane papire, huk vjetra i šaputanje.
I šaputanje, i to si nastavio voljeti.
sa nekim drugim.
Ravnodušno si drobio koru preprženog kestena,
kao da ne znaš da je ono moje biće koje kidaš na dijelove.
I šutio.
Šutnja je šuštalala bolnije od Prirode koja se ljuštila i padala nam pred noge.
Ja sam korakom mrvila opalo lišće,
jer sam željela pregaziti tu jesen što prije.
Tu jesen, prvu bez tebe.

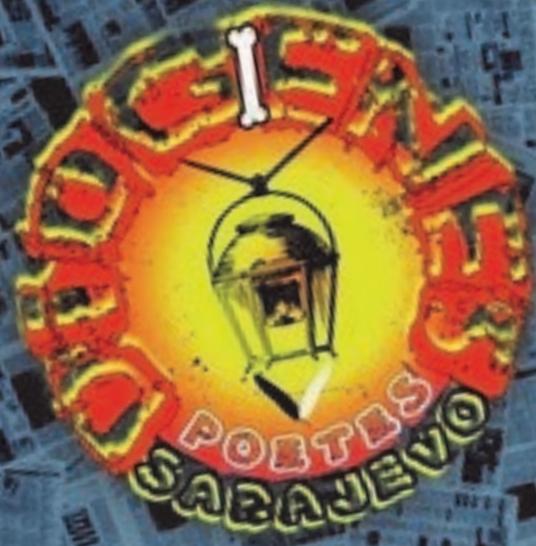


Admiral Mahić

8 SUSRETI
DIOGENES POETES

8 SUSRETI
DIOGENES POETES

<http://digenespoetes.wweby.com>



30.10.2010.
GALERIJA BORIS SMOJE
S POČETKOM U 17:00

BOJAN DIZDAREVIC
PRIZOR ZA 1984. GODINU

MEMNUN TRAKO IVONA JUKIĆ
DALILA KRASNIĆ GORAN VRHUNE
IRENA MARIĆ NERMIN AGANOVIĆ
ANITA KONJICIJA VANJA VUKOVIĆ
SRĐAN MRŠIĆ MIRZA OKIĆ
ELVIRA ČORBO ENES BARUČIJA
TEA PENTIĆ AIDA HERCEG

Memnun Trako

ŽENA...

Kako je razumjeti a ne povrijediti?

Kako da prema njoj ophodimo,
a da se se uzoholimo?

Kako da joj pružimo šta želi,

Kada svoje želje i potrebe

U prvi plan stavljamo.

Zar cvijetu nije dovoljno samo

Da ga pazimo, snjim razgovaramo

Od vjetra i oluje čuvamo

Povremeno zaljevamo

Pa će biti lijep i mirisat će.

Kada je pjesnici opisuju, pretjeruju

Kada je muškarci ogovaraju, lažu.

Kada je iskreni poštuju, pogriješe.

Zaista kako da joj pružimo šansu

Da prirodnost svoju ispolji

Da opušteno ljubav uzvрати

Da se zapostavljena ne osjeti.

Lijepo je u knjizi opisana

Kada je rečeno da je poput rebra kriva

I da je na vrhu najkrivlja

I da ako je pokušamo ispraviti, slomit ćemo je

A ako pustimo, osta kriva

A ako se znadnemo služiti njome, služiti će nam-

Neki će reći da je grubo i nepošteno

Da joj se krivica pripisuje

I da je stvorena da služi

Taj neshvata onda prirodu žene koju joj je Bog odredio.

I da je najsretnija kada uspijemo

Da joj prirodnost njenu probudimo

I prema njoj kao prema cvijetu ophodimo

Jer i cvijet bi uveho

Da mu se pažnja potrebna ne pruži

Zato žena, kao amanet, od boga dat

Ne smije čovjek iznevjeriti...

Photo: Jasmnka Hamza

B. Trako

ARAP

Doš'o arap.
 Kažu da je iz Maroka.
 Liječi, ali po svemu sudeći,
 ko i malo znanja ima, prije će biti
 da još više bolesne u zabludu dovodi.
 A koga to liječi i kako?
 Svakodnevno dolazi svijet u Zetru
 onda on izvodi nekakvu seansu, nekog priziva,
 pa nakon toga svijet kupuje nekakvu vodu
 na koju je on opet nekakvom seansom uticao
 pa ljudi piju i tako se tobože lijeće.
 Jah, svašta.
 A prilikom seanse rukama napravi piramidu
 i kao pušta energiju.
 Ma meni liči koda ga je sam dedždžal školovao.
 Šta kažu učeni na to?
 Kažu da je hafiz, da zna božiju knjigu napamet.
 Da vjeruje u Allaha i Sudnji dan.
 Da spominje Allahovo ime dok liječi.
 Ma pusti šta narod kaže, šta kažu učeni?
 Ako ćemo pravo i šejtan vjeruje u Boga
 i ne poriče ga, ali mu iz oholosti svoje prkosi.
 Znaš, meni sve to liči na nekakvu scenu iz
 filmova.
 Iskreno mislio sam da se ovako nešto
 samo u filmovima može vidjeti.
 Al da je ovaj napaćeni narod ovoliko sujevjeran
 ni u snu nisam mogao zamisliti.
 Ali na žalost imao sam pogrešno mišljenje.
 To što u zabludu mase odvodi i odgovara.
 Kome? To i tice na granama znaju.
 I nesmeta što je arap i neće završiti
 na Gvantanamu ni u centru za azilante
 niti će biti protjeran u Maroko.
 Bez obzira što svojim postupcima štetu nanosi
 veću nego li jedan arap koji je boravio i
 kojeg su osudili za terorizam.
 I što baš sada, u izbornoj godini i za vrijeme
 izbora...?
 I što baš u Sarajevu u Zetri...?
 I što baš bosanskim napaćenim muslimanima...?
 Koji su, iskreno sudeći, po postupcima
 njihovim,
 najzdraviji i nikome ne žele nauditi,
 nego se baš njima naudilo i želi još, malo je

bilo...

Malo je i to, nego i žrtve silovanja diraju...
 Ali o tom drugom prilikom...
 Znam jedno, da teško onome ko se obrati,
 Onome ko svojata, nešto što nije njegovo

SNAGA UMA

Zavist...
 Šta je u stvari zavist?
 Dal' je to odraz naše snage ili slabosti?
 Često, zavisno od nas samih,
 kako je koristimo,
 tako nam se i ona predstavlja.
 Jer ona je tu i imamo je pri sebi.
 Ako zavidimo nekome na:
 znanju, imetku, ugledu...
 jer to što je pri njemu
 koristi i troši na ispravnom putu,
 koristeći tako i sebi i drugima
 sa željom da i od nas drugi koristi imaju,
 svoje junaštvo, snagu i ljudskost budimo.
 Ali, ako su nam ogovaranje ili
 ne daj Bože potvora proizišli iz zavisti,
 onada je to odraz slabosti i kukavičluka.
 I jadni i bijedni smo li tada.
 Koliki je grijeh ogovarati druge?
 Dopustiti jeziku da tako olako iznosi
 nešto u što često nismo ni sigurni.
 A i da smo sigurni u ono što govorimo,
 jeli lijepo od nas?
 Govoriti o nekome nešto
 Što on nebi želio da se zna.
 Zato...
 Po svemu sudeći snaga uma
 se najviše jezikom mjeri.
 I koliko možemo jezik kontrolisati
 toliko smo i snažni...



Dalila Krasnić

Photo: Jasmnka Hamza

BESMISLENI SAN

Pitao me san da li želim da ga sanjam,
 Pošto uvijek zaboravim ispustiti odjek na njegovo pitanje,
 Okrenem se na obnaženu stranu jastuka,
 I tišinu u mraku isprognjam.

Kada je plav batrga me po tunelima,
 Raskokodakale mačke podsjećaju me na savjest,
 Poružnjele dileme oko shvatanja,
 Tako su plave, i plave, i plave...

Sanjarim o besmislenom snu da bih stvorila strah za sanjanje,
 Koji me grozničavo bičuje svako veče,
 I dan zavojima svojim danjskim ih umiri sve do naredne noći,
 Besmisleni san me tješi kako protraćiti stvarnost.

NA PUTU DO ŠKOLE

Muziku srkati ušima kao spas od rogobatnih pogleda,
 Slušalice kao skice ofrljačenih zvižduka,
 Melodija kao koncept otrcane naravi,
 Skrovište od gradskih, sarajevskih guzica.

AUTOBUSKA HIMA

Baba mlitavo sjedi u trolejbusu i zvoca nedoumice,
 Pauk joj gmiže svojim licem niz njena zgužvana džemperu litice,
 Zgusnuli joj se brijegovi smrdljivi na džemperu gromadnom,
 Pa sad ne mogu prići svjetlosti koja se mrakom naziva,
 A smrad starosti zažareno tinja,
 Rogati trolejbus po ulicama serunda tamo-amu,
 Dok se sveobuhvatna muka kupi po želucima,
 Školarci ko jutarnji budilnici zvekeću,
 , A burek mami da izdahnu moji posljednji, molećivi, za aurom jecaji,
 Napolju kiša kidnapuje ljudima toplinu,
 Dok šaltaju nogama po sivim trotoarima,
 Dok ja hramam cvokotom od smrada,
 Više životnog ili ljudskog.
 Povraća mi se očima, nos je odavno gnjila kukavicam
 Doziva me poput lagane melodije, šapata, molbe, zakletve, zapomaganja,
 Svakidašnje gradske autobuske himne.

Goran Vrhunc

KOLONA

Prazne sjene
gomile se protežu
svuda oko mene,
ne znam čije su.

Ali zbog njih
ja ne vidim svoje lice.

Niko ništa ne govori
a kolona je preduga,
u svoj toj tišini
ja sam rastvoren.

Zašto sam posljednji
ja ne vidim svoje lice.

Medeja ubija svoju djecu

Photo: Jasmnka Hamza

NE UMIJEM DA LEGNEM

Noći me traže
I nisu me našle,
Ne pronalaze budne,
Mozak je u haosu
A ja vrijeme
Ne ubijam nikotinom,
Nemam tih navika,
Ne umijem.....
Iako su na otrov iz zraka
Moja pluća navikla,
Vrijeme ubija mene i skitnice
Koje lutaju po netu,
A napolju praznina
Osjećam joj težinu,
Svjetla su ugašena,
I uvijek u isti sat
Ne umijem.....
Lajati na zvijezde,

Ugasiti televizor,
Raširiti ruke,
I gledam se kako više
Ne umijem da legnem

NE GLEDAM NEBO

Ne gledam
u nebo,
mojim očima
nije mjesto
među oblacima,
tamnim,
sivim,
krvavim
putnicima
što zorom
vrište.

Ne!

Ne gore,
ne tražite
me gore,
a ni dolje,
dolje su heroji
gore avioni.

Ne gledam
u nebo.

.

Nermin Aganović

LJUBAVNA 57

tucajući se do besvijesti
u nekom motelu
na putu prema Koznagdje
na samo tri kilometra od pizde materine
ne mogu da objasnim
da li kitovi u svom oglašavanju
zaista koriste glasove
ili im je teško disati pod vodom
pa samo kukaju
još uvijek mi nedostaje tvoja kosa
sa hamanopuškom zalijepljenim o usne
mislim malo više i o tebi dok je
ljubav samo konopac od vješala
što visi nam nad glavama

Ana miriše na lipe grijeh i samoću
dok na sprženim zvučnicima

i urla i krči
živi snimak Milesovog koncerta u Fillmoreu
tamo neke godine
jesam li već rekao
da mi nedostaje tvoja kosa
dok se rade sve ostale stvari
bezobrazno opušteno i pomalo sjebano
sa kezom guštera
uglavljenim na jednu stranu lica
ništa što par joe-ova i johny-ja
neće ispraviti
nedostaju mi kose tvoje
srećo
srećom
svijet je prekrasno mjesto
jer jednom se umire
a tada je svemu kraj



Photo: Jasmnka Hamz

NEKI LJUDI

Neki ljudi se trude truditi
Neki ljudi to i ne mogu
ili neće
ili im je svejedno
Neki ljudi su zapravo zaboravili da se trude
Neki ljudi se trude da zaborave
ali ne mogu
Neki se ljudi mogu ili ne mogu uvijek
a neki samo ponekad
Neki ljudi su umrli
ali su nastavili da
piju
jedu
jebu
spavaju
i zajebavaju neke druge ljude
Neki ljudi ne znaju drugačije
Neki ljudi se rađaju sa moći
neki je stiču
Neki ljudi podivljaju
i neki ih drugi ljudi stavljaju u ludnice
za takve podivljale ljude koje ti drugi ljudi
nazivaju ustanovama za društveno
neprilagođene
Neki ljudi nikada ne nađu
ono što traže
neki nađu ali izgube
neki ništa ne traže
i ništa ne nađu
ili opet nađu sve
Neki ljudi se
povode za nekim ljudima
ili se ovi povode za njima
Neki ljudi su visoki
neki niski
neki debeli
neki mršavi
Neki ljudi su ubjeđeni da su
neko drugi
Neki ljudi vjeruju u ideale
neki drugi opet ideališu vjeru

Neki ljudi su
spremni na sve
neki drugi su spremni
na neke stvari
neki treći
nisu spremni ni na šta
Neki ljudi se gube
pa pronalaze
oli se gube i ostaju izgubljeni
Neki ljudi se nikada ne mijenjaju
Neki ljudi se boje mraka
ili novca
ili ljudi
ili straha
Neki ljudi se mogu uvijek
vidjeti na istim mjestima
Neki ljudi su jednostavno bezlični
i o njima se nema šta napisati
osim da su bezlični ljudi
Neki ljudi su samo ljudi
i samo to
Ništa više

Srđan Mršić

Photo: Jasmnka Hamza

INSOMNIA

Kada te nema u meni
ne živim
jer
ova besciljna lutanja po tunelima nesanice
i
tumaranja kanjonima podsvijesti
ne mogu se nazvati
životom.

Tako mi trebaš
da pojiš me lažnom sigurnošću.
Tražim te
u svakom pokušaju
da ne mislim
o tebi.

Mart u WARšavi

poderane zastave
u razbijenom kordonu
i krv na cigli
(naslovna strana nečije teške ideologije)

osvetnički će Mart prosuti kišu
po avetinskom gradu u kojem ne osta
ništa
osim Nas

revolucija davi prve mačiće u vodi
novo proljeće grakće u iščašenom letu
sve je kao i obično
u danu poslije Velikog rata

Не мисли колку си љубела и дека љубовта е се што ти е потребно.
Погледни! Ке видиш само еден обичен смртник без концепт за револуција.

033

Sarajevo je pupak europske
zašiven iznutra
bodljivom
žicom

METAMORPHOSE

Kad si mi
Noktima probola
Kožu
Na leđima

Tvoje ruke su postale
Moja krila

O MORALNOSTI

Izabrao sam ruku zarobljene djevojke i cjelivao joj okove na oteklim zglobovima. Zdravo, ruko kreveta, ruko ulice! Stvorena si da pokriješ bez stida onaj dio golog tijela koji bi u toj ružičastoj mreži od prstiju bio najsavršenije pokriven. Svejedno da li tuđeg ili mog tijela. Nebitno čiji trzaji će svjedočiti istinu o bludnosti, o razvratu samog jezika emocije.

Pokrij mi tom istom rukom dušu. Pokrij mi dušu tim nježnim, prezrelim cvijetom. Poklanjam ti svoju ispranu kožu, nakostriješene nerve pakla, živčano klupko pokisle mačke. Oslobodi demona strasti u meni i usisaj iskuvano sjeme u svoj krvotok. U foton krvotoka. Bjelančevinu iz raspuklog jajeta.

Pronijeću iznad ovog doba svoju iskrenu nemoralnost. Neka me gruba čistota svijeta osudi i neka nikad ne razumije šta hoću da kažem. Neka se zgrozi pred onim što mislim, ispod onog što nisam, iznad onog što činim.

Bićemo moralne gromade kad prestane da se diže. Slano more. Morska pjena. Modre alge.

Elvira Čorbo

PRAZNINA

Čučiš u toj jami,
 Zapljuskuješ vazduh svojim ćutanjem.
 Na licu praznuje ti vrijeme.
 Kazaljke između obrva
 Ubrzo će otkucati ponoć,
 Kao vukovi će zavijati na mjesec ,
 U čoporu mamiti slijepe prisutnosti,
 Rastočiti vrijeme na parče množine,
 Usmrtiti ga morfijem i ubrizgati bezvremenost
 u kraj koga nema.
 ...A ono će opet ključati kosmosom,
 Onako rasporeno i deformisano kotrljat će se
 Pozorištem i narušavati ustajale,
 ponovljene projekcije
 loše isceniranih predstava.

IZA SUNCA

Možda bi rekao,
 Ali riječ bi ostala u tebi neizrečena za mene.
 Kada postanemo mrtvi i hladni,
 Izmoždjeni krivotvorenšću života,
 Gdje nas čekaju prokletije iza
 Epitafa prošlih smrti
 Možda tada ćeš reći,
 Ali onako, da te čujem...
 Da si preko mostova hodeći
 Zvao se bezglas,
 Očiju jednako mutnih kao i rijeka ispod mosta
 Riječne alge motaju ti se oko nogu,
 zaranjaš lice u ljepljivu vodu,
 dok tijelo ti poprima obličje žabe.
 Tu si život protraćio
 U ogavnoj močvari udišući prazninu i jedući gnoj ostalih žaba
 Tako daleko od sebe,
 Spavao si, prespavao oči svoje smrti...

Photo: Jasmnka Hamza

NORA

Obojene ulice nemarno snivaju
 U betonskom nijemom snu
 Pohlepni grimizni čovječuljci skakuću.
 Sjetit ćeš se budućnosti ,
 Kričeći lavež ponosa
 Zamišljenom lešinarskom psu izustit ćeš iz
 Usta otrovne požude za slatkoćom pobjede.
 Nora,to je poraz...
 Luka u koju brodovi pristanu
 Da pristignu ličinke zaborava,
 Otvore more i načine mulj ljubavi.
 A ljubav je teža od mora,
 Upit će so i potonuti kao da nije bila,
 kao što i nije.
 Ljubav je poraz,
 Sukobi elektrona i proticanja struje
 Kroz izolatore ,
 A provodnici vise sa plafona od kiše
 Spavaju i počivaju pod iglama amnezije.
 Nora,svi smo mi porazi...

LIBRETO IZ GROBA

Kad pepelom zaore se lutnje
 I oblaci kišu plesti stanu,
 Prati poljem liniju neiscrtanu,
 Obuci proziran plašt od šutnje.

Kad do mora odvuče te nespokojstvo,
 Za pejzaže od stakla se pomoli,
 Zamuti gnjevom libreto krvi i soli,
 Hipnozom zaključaj djetinjstvo.

Osvrni se na kipove u nama,zapleši valcer sa jednim od njih.
 Na zapadu naš istok zamršen bludi,
 Gluhog kamena nanos glasova besmrtnih.

Pusti jesen da kovitla tajne pute u sužanjstva,
 Nepostojanje to sam ja,a ti vjetar budi...
 Šiblje šusti napominjući na sjen neminovnog proročanstva

Tea Pentić**UŽIVANJE**

Krajnje bezgrešno uništavaš zdrav ljudski razum
 Neviđenim zlom opraušuješ mlade umove
 Pretvarajući ih u neshvatljiva bića
 Bez stalnog mjesta boravka
 Svojom dobrotom ostavljaš zle tragove
 Na ljudskim tijelima, koja ti ne mogu odoliti
 Tvoje privlačno zlo je beskrajno lijepo
 Tvoje misli su bezeobrazno čiste
 Od svake pozitivnosti ljudskog života
 Uživáš u njihovom strahopoštovanju
 I svakim novim bolom si sve veći



Photo: Jasmnka Hamza

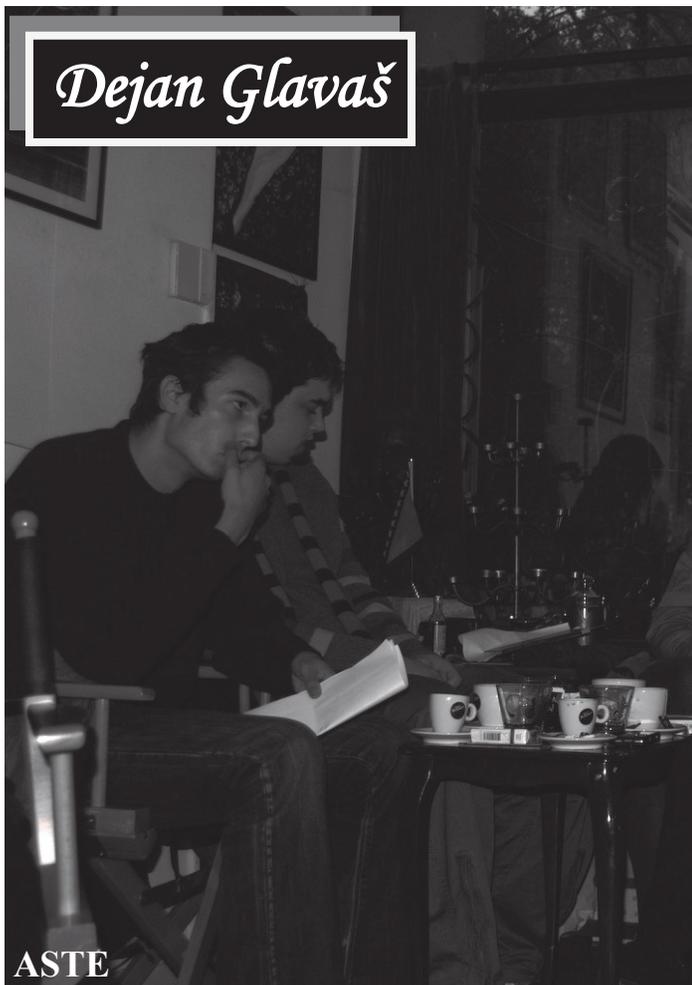
MOŽDA

Bolesna nastranost izbija ti iz očiju
 čineći te privlačnijim nego što jesi
 Neprekidnom pričom i nastranim rječnikom
 Ubijaš nedovoljno razvijene nagone
 Koji se gube u neshvatanju tvog govora
 Zamagljenim pogledom zbunjuješ prisutne
 Koji ne shvataju bit slišanja tvoje svete priče
 O još ne dotaknutim temama
 Zbog njihove promjenljivosti
 Činiš ih nesigurnim u njihovim životima
 Stavljáš u pitanje njihovo postojanje
 Koje možda i nije stvarano
 A možda nisi i ti
 Možda si samo plod moje nastrane mašte
 Koja pokušava stvoriti biće slicno sebi
 Sve relativnotrenutno otpisujem i
 uživam u tvojoj hladnokrvnoj priči

DUBINA

Strah od nezadovoljstva
 Strah od odbijanja
 U dubinama tamnih rijeka
 Me više nadolazi i
 Polako izbija na površinu
 Tako te želim
 A tako te se bojim
 Sto ti bliže prilazim
 Sve sam ti dalja
 I sve sam usamljenija
 Nemoćno biće u tvojim rukama
 Nezadovoljnim onim što imaju
 Nestaje bez traga
 Iz dubina tamnih rijeka
 Ponovo izvire da me uništi

Dejan Glavaš



ASTE

Photo: Jasmnka Hamza

ĐUCA

On je bio ulični obućar.
Đuca šuster.

Kad je napunio osamnaest - oženili su ga.
Žena je bila starija. Sa sela.
Vremenom su cipele postale jeftinije od popravke.
Došla su i djeca.

Đuca je kupio kamion.
Obišao je Jugoslaviju.
Uzduž sedamdesetih,
poprijeko osamdesetih. - tako je govorio.

Jedne noći samo mu se spavalo
Parkirao je kamion.
Morao je voz da ga podsjeti
da su to šine a ne parking.

Sutra su ljudi koji žive pored pruge
čitav dan skupljali kafu
iz rasturenog kamiona.

Aste je čovjek sa modrim usnama i sijedom
Nosi upadljive naočare sa debelim komunističkim okvirom
i komadom ljepila koji visi na lijevoj strani, pored obrve.
Ima šupalj ceker i vozi se trolejbusom.

Šin mu je u Švedskoj, kćerka udata za Poljaka.
Šest godina nije vidio unuke.
Kaže da je pedesetih išao na zanat.
Matematiku mu je predavao neki Gojko Petrović,
kaže i da je znao udariti
Aste od tada mrzi matematiku.
Ne može ni u novinama da vidi brojeve,
mrzi križaljke i posebno sudoku
mrzi i japance zbog toga - te male matematičke gadove.
Kaže da mu je uvijek bilo muka
od tog silnog korijenja, kvadriranja, razlomaka,
od kalendara, satova, registracija...a i od udaranja.
Aste i dan danas sjedne u svoju maslinastu fotelju sa starim albumom
i gleda svoj razred i profesora Gojka.
Generacija 52'.
Kaže da i sad plače.
Kaže: kako su to divna vremena bila.

MAĐIONIČAR

Ja sam mađioničar. Jan. Jan Dovoljnik.
Na bini sam pričao o L oblicima koji se uklapaju i preklapaju u snovima.
Govorio sam i o ljudima koji žure da ubiju bilo koga samo da bi se predali.
Zatim sam mimikom slikao istinu o Edit. Dugo i ostrašćeno.
Ona je stajala dok joj je Petar otkidao lijevi rukav,
Loran je istrgao desni a Bubs ju je zadržavala trgajući sve od pozadi.
Edit je krenula, potpuno gola, najmanja, najveća.
Postala je pustinja i nije više nikada govorila.
Poslije sam pokazivao djetinjarije sa maramama i kartama i obukao se najobičnijim plavim golubovima ne onim bijelim, čistim, bogatim golubovima, nego ovim jednostavnim, dovoljnim...
Napravio sam paradu za kosmos od šešira i zečeva i od sredine jabuke koja je zapravo Sumatra.
Zapravo. Pričam sa najvećim žarom o Sumatri.
Ima jedna pjesma koja će spasiti svijet. Edit je rekla.
Odsjekao sam glavu partnerki i pozvao nekoga iz publike.
Probadao sam ih više puta. Sa najlažnijim osmijehom.
Znam da preziru moje jeftine trikove ali uvijek glume sreću!
Ja glumim za njih a oni za mene.
Dajemo i uzimamo ali nikada nismo poštteni.
Pitao sam ih jel' ima indijske hrane u tom gradu a ja glumim samo u gradovima koji nemaju indijske restorane.
Uvijek kažu da nema i ništa im nije jasno. Uvijek.
Pričao sam im o Brahmaputri, o haljinama, o narandžastom i o ukusu karija.
Dovoljno je da uočim bar jednu osobu koja može da sluti te mirise i onda sve ima smisla.
Poslije toga sam bljuvao vatru i objašnjavao Sutra i kako će jednoga dana doći ljudi koji će sve da nas zapale.
Možda baš riječima?
Die Morders sind unter uns!
To veče sam baš nakon vatre pomislio kako je sve užasno Košer.
Košer gospodja u prvom redu, košer vazduh, gluma, košer svijet...
Neophodan je neko da im sve razmrlja u te nadržane face i da kaže da nije ništa tako. Ne!
Tada ih bude strah.
Onda sam samo vidio crno bijele slike iz pedesetih i veliki okvir u kojem se prepliću ruke.
Ruke na ruke iz ruku u ruke po rukama...
Sve su bile crne sa dugim prstima i jakim zglobovima a ja nikada ne znam kada dolazi kraj moje predstave.
Zapravo nikada ne završim predstavu samo gledajući ta izbezumljena košer lica legnuta, tu, ispred njih i mirno spavam.

Enes Baručija

ALTERNATIVA ZA...

Osjeća se miris,
ne, nije smrad
Miriše na vjetar.

Da li je?
Sile more da zaborave,
I, uzdignu se nad dahom?

Kao maslačak koji od teškog kamena oslobođen
je..
i zvuk putuje
Prkosi vjetru!

Zvuk bijeli..
..usnula brda-probudio je
Da im priča san o sebi,
Da šapće dok ona pohlepno žderu Božije lice

more (zaboravljene)..
..sada bez treptaja šapat piju,
Vjetar srditi nadržasta ga..
On sanja nanovo zagrljen.

ŠAPAT VJETRA

Napuštam okove vječnosti u potrazi za stvaranjem.
Ko je taj sto nas robovima načini?
Gdje da nađem prvi kamen?
...Da ga pitam-gdje je vrijeme izgubljeno?!

Zvoni sat u daljini,
Gromovi režu misli u iskoraku,
Jer one čeznu..
..iskrnjavljene do besmisla

Miris jeseni miluje mi čula,
Vjetar siloviti krila mi kida..

Sanjam o-kada bit ću iznova,
Svijetla se gase umorna.

Duša mi luta-iznova okovana..

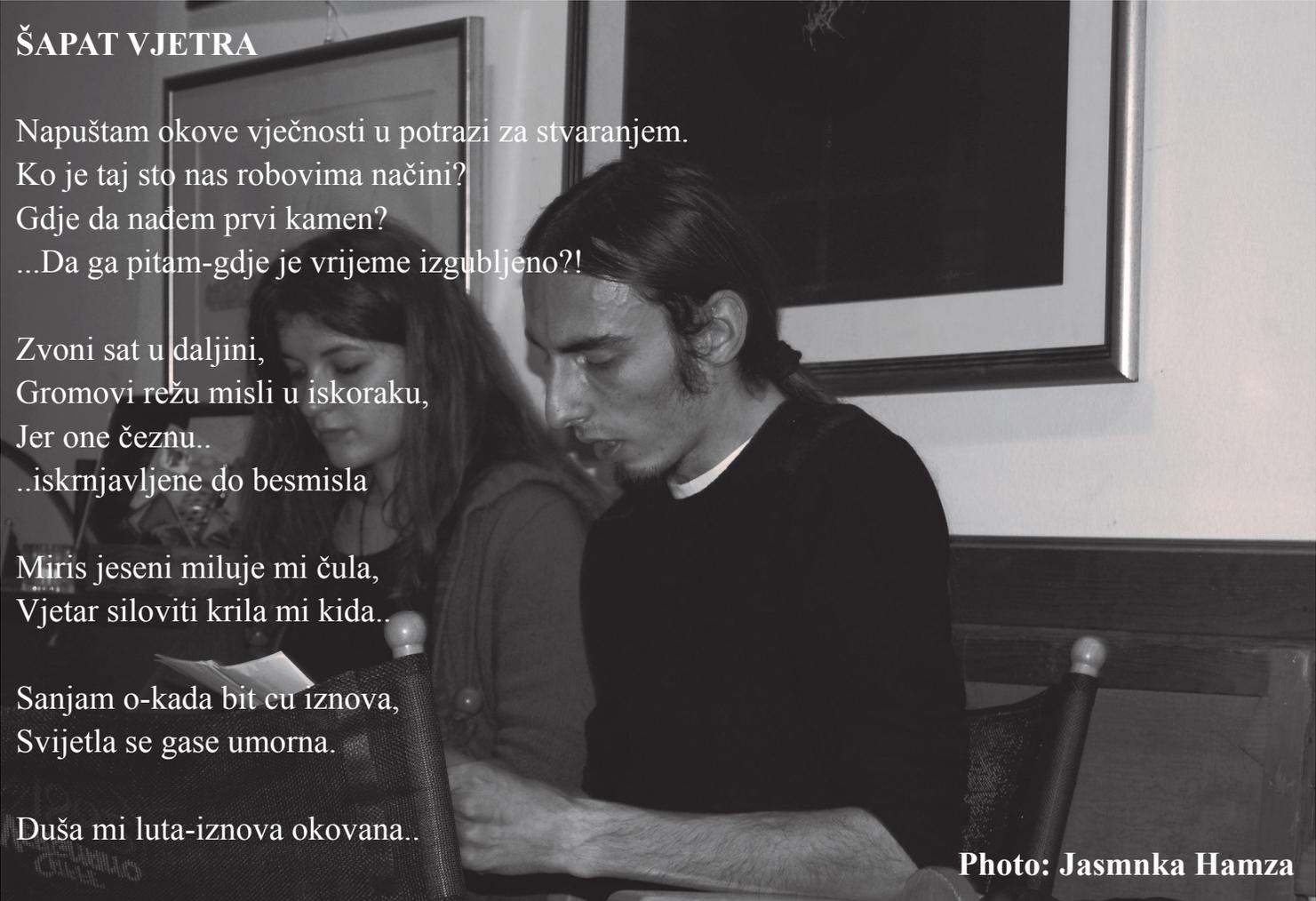


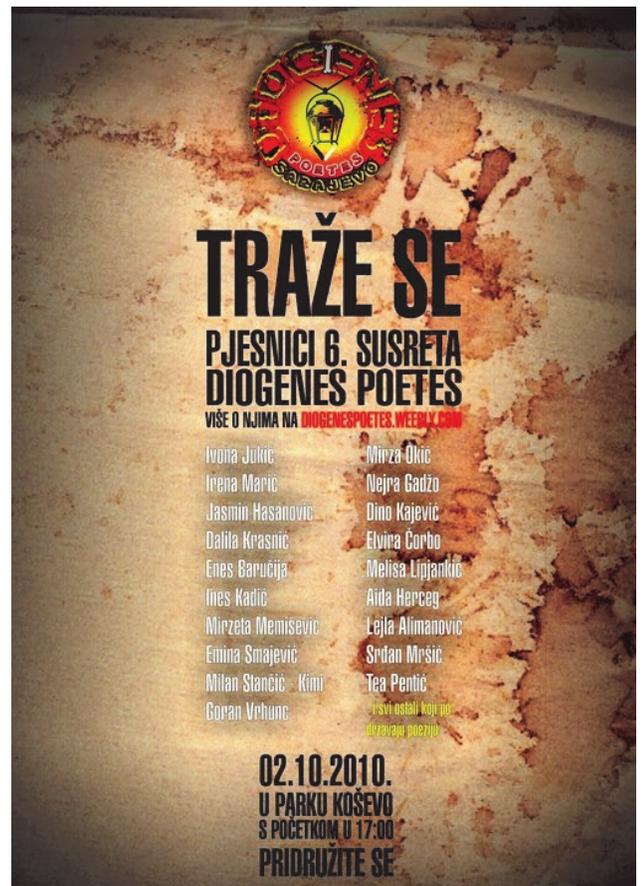
Photo: Jasmnka Hamza

Jasminka Hamza





Plakat: Jasmin Hasanović



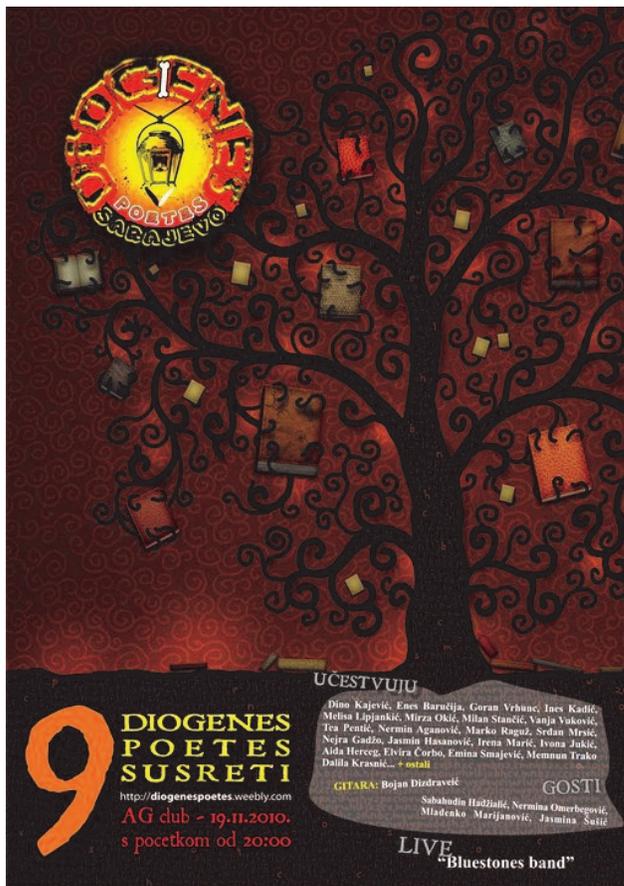
Plakat: Jasmin Hasanović

u ovom broju...

Plakat: Jasmin Hasanović

Plakat: Jasmin Hasanović





Plakat: Jasmin Hasanović



Plakat: Aida Herceg

u idućem broju...

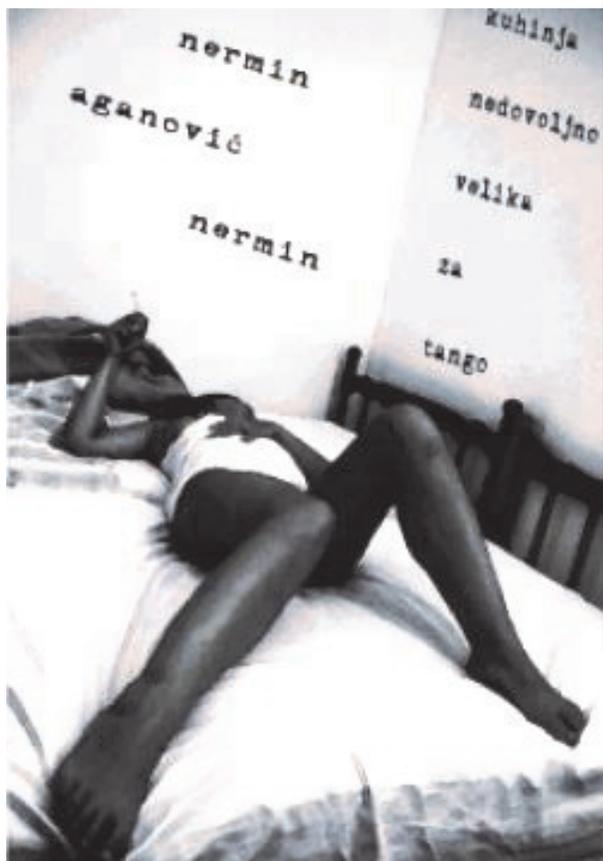
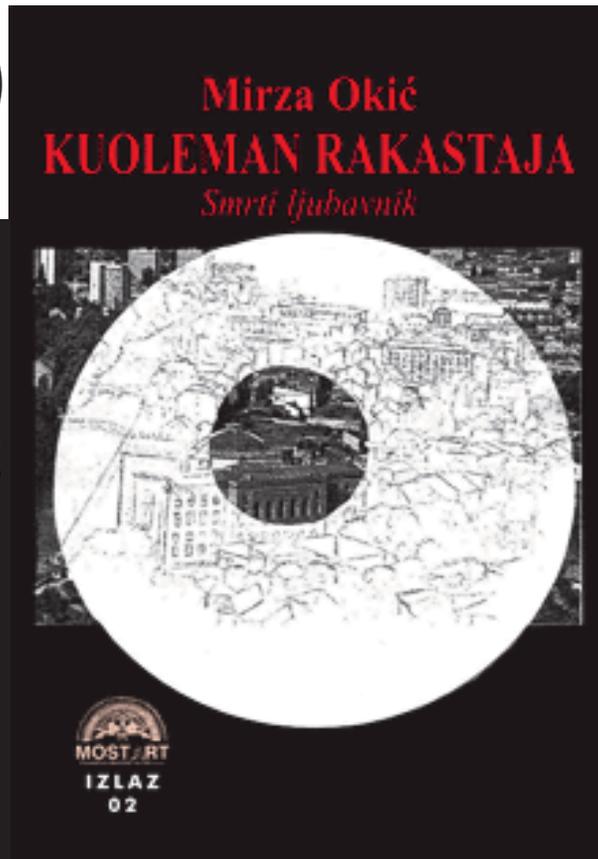
Plakat: Aida Herceg



Plakat: Aida Herceg



Knjige autora Diogenes Poetes trupe



<http://diogenespoetestrupa.weebly.com>
 mail: diogenes.poetes@gmail.com



